

**KATOLISKI
MISHODI**

LAS MISIONES CATOLICAS

JULIO 1977

OBRAS MISIONALES PONTIFICIAS

por mons. Joaquín GOIBURU,
Secretario general de la Pontificia Unión Misionera

(Continuación.)

La trascendencia que en el campo de la pastoral eclesial ha representado la celebración de la Jornada Misionera desde sus inicios en 1927 hasta el presente, se debe en gran parte a la unánime acogida que ha tenido por parte de los obispos, del clero y de los institutos religiosos. Cuando, con ocasión de la promulgación de este domingo misionero de octubre se dirigió el cardenal Van Rossum a los obispos de Italia en nombre del Papa para que acogiesen con fervor la celebración de esta Jornada por él establecida, la mayor parte de los obispos italianos, presididos por todos sus cardenales arzobispos, dirigieron al pueblo cristiano pastorales y exhortaciones calurosas, con una unanimidad raramente conseguida en otras ocasiones.

A esta cooperación episcopal que, poco a poco, iba a ser general en el mundo católico, se sumó, por parte de las Obras Misionales Pontificias, el impulso de sus cuadros directivos, de sus consejos, de sus organizaciones nacionales y diocesanas, constituidas al servicio de la jerarquía, en cuarenta países en donde ya funcionaban éstas para entonces.

Pero una parte principal en la resonancia que ha tenido esta Jornada Misionera se debe a los medios de comunicación social. En primer lugar a la prensa. A las revistas misionales de las Obras Misionales Pontificias y de los institutos misioneros, que acogieron la nueva iniciativa con gran interés, se unió gran parte de la prensa católica diaria y de las revistas de propaganda católica. La agencia *Fides*, fundada en 1927, se convirtió pronto en eficaz promotora de esta Jornada. Esta agencia de información y propaganda misionera, está sostenida por la Obra de la Propagación de la Fe, con sede en el dicasterio misionero, y edita dos veces a la semana un boletín en 5 lenguas, que se envía a 2.700 diarios, revistas y centros católicos diversos.

Por otro lado, hay que recordar la influencia entonces incipiente de la radio, en la Iglesia, pero que con el tiempo iba a adquirir progresiva fuerza. Pío XI, en 1931, inaugura la primera estación radio-emisora del Vaticano, construida por el mismo Guillermo Marconi, con esta oración de profundo significado misionero: "Señor nuestro Jesucristo, que dijiste a los Apóstoles 'predicad el Evangelio a todas las gentes', bendecid esta serie de máquinas productoras de las ondas etéreas, a fin de que, haciendo llegar por ellas la divina Palabra hasta los más lejanos pueblos gentiles, podamos todos formar una sola familia". Pío XII inauguraba a su vez, en 1957, la nueva emisora del Vaticano, acondicionada con todos los adelantos modernos y con una potencia de ondas que la colocaba, por entonces, entre las mejores del mundo. Gracias a este invento genial de la radio, puesta al servicio del mensaje misionero, pudo éste alcanzar las metas más lejanas. Si en tiempo de Pío XI se transmitía, por la Radio Vaticano, el anuncio de esta Jornada en cuatro lenguas distintas, en la actualidad se verifica en 33 lenguas diferentes.

La televisión —otro genial invento que la Providencia nos depara para facilitar la predicación del Evangelio por el mundo entero, nacida en la cuarta década del presente siglo— se ha convertido hoy en uno de los mejores instrumentos de propaganda para la difusión del Mensaje misionero.

(Sigue.)

OČETOVA BESEDA

Pozabljeni ljudje. To so neštetokrat misijonarji.

Pa so vendarle naši zastopniki v misijonih. Vsi imamo odgovornost, vsi moramo sodelovati, a vsi ne moremo v misijone. Da se je iz družine, ali župnije ali škofije ali redovne družbe razvil misijonar in zdaj zakoninja Cerkev v nekrščanskem okolju, to je vedno znak in blagoslov. Znak je, da je tisto okolje, iz katerega je izšel, krščansko, in blagoslov je, ker njegova osebna žrtev ali predanost izziva milost na vse tiste, ki so ga poslali.

A misijonarja ni dovolj poslati. Treba je z njim živeti, se z njim žalostiti in veseliti. In če je skupina teh misijonarjev, ki imajo v oskrbi kar celo pokrajino, potem je treba soživeti z vsemi njihovimi problemi.

Veliko pobude za to je dal koncil. In Pavel VI. to pobudo ponavlja v svoji poslanici za misijonsko nedeljo.

„Ko misijonski odlok drugega vatikanskega koncila govori o misijonski pomoči, ki naj jo daje ena krajevna Cerkev drugi, to pomoč odobrava in priporoča in dostavlja pomembno opozorilo: Zelo koristno je, da se te povezave ohranijo tako z misijonarji, ki so izšli iz določenega cerkvenega občestva, kakor tudi s posamezno župnijo ali škofijo v misijonih.“

Na podlagi te pobude so mnoge škofije prevzele celotno skrb za mlade misijonske škofije. Pošiljajo jim duhovnike, zbirajo sredstva, molijo, žrtvujejo, pošiljajo laike, da grade misijonske ustanove itd. S tem je misijonsko delo postalo bolj konkretno. Človek je pač tak, da rad vidi sad svojega prizadevanja. Zato bo treba misijonsko dejavnost v to smer še bolj razvijati.

Toda tiči ena nevarnost. Lahko se zgodi, da posamezni misijonarji, ki nimajo živega zaledja, ki bi z njimi živel in delal, ostanejo bridko osamljeni in pozabljeni. Lahko se iz zelo delavnih škofij razvije krasna pomoč posamezni misijonski škofiji. A druga ostane osamljena in sebi prepuščena.

Zato Pavel VI. zaključuje gornje besede s stavkom: „Seveda pa ob tem ne sme trpeti škode misijonska skrb za celotno Cerkev.“

Koristne so partikularne akcije, lepo delo opravljajo misijonski listi, ki so posvečeni le eni misijonski skupini, recimo, redovni. Toda misijonsko delo bi se razraščalo neorgansko, če ob posameznih podjetjih, ki so zaželjena, ne bi imeli pred očmi celotnega dela. Zato v svojem pismu papež podčrtava: „Papeške misijonske družbe so glavni in stalni izraz misijonskega sodelovanja“.

F. S.

RAST CERKVE V AFRIKI

Rektor mons. dr. MAKSIMILIJAN JEZERNIK, Rim

(Nadaljevanje)

III. Organizativna podoba afriških cerkva

Da organizem živi, ne zadoščajo posamezni udje, ampak jih je treba med sabo povezati, organsko razpostaviti in vdihniti dušo.

Podoba odgovarja Cerkvi v Afriki. Vsak narod mora priti do svojega cerkvenega organizma, ki ga bodo vodili v soglasju s Petrom domači škofje; le-ti bodo morali prilagojevati Kristusovo cerkev narodnim razmeram (afrikanizacija cerkve). Poskrbeti za pravilno formacijo duhovniškega naraščaja in soditi o potrebnih lastnostih duhovnikov.

1. Afrikanizacija Cerkve.

Marsikateremu se bo morda zdelo čudno, da je Rim v tej točki vedno insistiral in priporočal misijonarjem, naj se poglobijo v miselnost ljudi, naj se dobro naučijo njihovega jezika, naj bodo v kolikor mogoče enaki domačinom. Na svoji univerzi je ustanovila stolice za domače jezike in povabila najboljše profesorje. Za stolice ukrajinščine je tudi kandidiral naš Kopitar, čigar prošnjo sem našel v arhivu. V konkurzu je zmagal ukrajinski kandidat.

Kakšno je stanje danes? Ni lahko! Za afrikanizacijo Cerkve je potrebno temeljito znanje splošne teologije in pa kulture lastnega naroda. Dejstvo pa je, da je število afriških teologov, ki bi imeli globoko filozofsko, teološko, biblično znanje, zelo majhno. Še manjše pa je število tistih, ki bi poznali temeljito svojo kulturo. Ako je to razumljivo za misijonarje, je na žalost res tudi za domači kler, ko je vprašanje praktične aplikacije liturgije ali pa izrazoslovja za filozofske in teološke pojme.

Tako sem naletel v Bujumburi, Burundiju, na bogoslovca, ki je prevajal nedeljske maše v domač jezik. Do sedaj je samo v Enugu, Nigeriji za prevod svetega pisma izbran domači duhovnik, ki je doktor svetega pisma in obenem izveden v svojem jeziku (Ibo).

In Cerkev? V trenutku ko izgleda, da tudi domače civilne oblasti hlastajo po zapadni tehniki in kulturi, Cerkev energično brani obstoj domače kulture, spoštuje njihovo zdravo vsebino in se trudi, da jo ohrani.

Prevod misalov in bibličnih knjig v domače jezike je prisilil mnogo bogoslovij do temeljitega študija lastnega jezika. Katoliške liturgične knjige bodo literarni zakladi pri marsikaterem narodu. Liturgično petje pri sv. maši ohranja domačo melodijo in domači način izražanja.

Univerza Urbaniana zahteva, da mora imeti vsako bogoslovje, ki je z njo povezano, kvalificiranega profesorja za afriško, narodno kulturo. Vzemite primer Kinshase, Peramiha, Nairobi-ja in Enuge v Nigeriji. Kjer jih pa ni, si morajo pomagati z začasnimi profesorji. Bogoslovje v Bamendi, ki je povezano z univerzo Urbaniano, bo izpeljalo pod vodstvom profesorjev nov poizkus; tretji letnik filozofije bo šel za dva meseca po vaseh in zbiral elemente domače kulture. Zaključke bodo profesorji predelali in jih objavili v letni publikaciji. Si morete predstavljati, kakšna zbirka bo to po 20 ali 30 letih.

2. Semenišča.

Začetnemu pesimizmu, o katerem sem govoril, je sledila topla pomlad in danes teži vsak narod, kot tudi Rim sam, za tem, da pride čimprej do svojega narodnega bogoslovja. Kjer je število zadostno, skušajo ločiti filozofsko sekcijo od teološke (primer Nairobi v Keniji, Enugu v Nigeriji in Tanzaniji).

Ako so bili v začetku vsi predstojniki bogoslovja le misijonarji, bosta danes domačina vsaj rektor in špiritual, ter običajno še nekaj profesorjev. Negotov položaj vsake države, menim da ne pretiram, zahteva, da bo čimprej ves profesorski zbor v domačih rokah. V tem smislu dela Rim in sistematično opozarja posamezna bogoslovja, katere profesorje si morajo pripraviti. Pri izbiri naj pazijo na duhovno življenje kandidatov, ker mora profesor pač z življenjem dokazati pravilnost svojega nauka in akademsko resnost. Če izvzemamo sveto pismo, kjer zadošča licenca, za vse druge predmete se zahteva doktorat. Ako ni mogoče takoj rešiti vrzeli, potem univerza Urbaniana določi rok, v katerem si morajo preskrbeti profesorja-doktorja. Najlažji način je in kongregacija je najbolj zadovoljna, da pošiljajo kandidate v Rim, ker šolanje po drugih deželah ni dalo zaželenega sadu. Nekoliko pomagajo teološke fakultete, ki jih je sveti sedež ustanovil v Kinshasi, Ggabi v Ugandi in lansko leto v Abidjanu (Slonokoščena obala).

Izkušnja je pokazala, da ustanove ne dosegajo svojih ciljev. V Zairu so univerzo in fakulteto poddržavili, V Ugandi ne more ne naprej ne nazaj, v Abidjanu pa so začetni koraki zelo nesigurni.

Tako je Rim izbral nov poizkus, posinovljenje bogoslovja s cerkveno univerzo. Dejansko ni nič novega, temveč le posnemanje londonske, oxfordske in pariške univerze. Posinovljenje bogoslovja z univerzo potrdi kongregacija za katoliško vzgojo. Nedvomno pomaga pri resni teološki-filozofski vzgoji mladega klera. Posinovljeno bogoslovje ima pravo univerzitetno vzgojo in more posredovati svojim študentom, ki dosežejo določene uspehe, najnižji akademski naslov - bachelor (kar je silno čislano v angleškem svetu!). Univerza, s katero je povezano bogoslovje, zagotavlja resnost programa, sposobnost profesorjev (če jih ni, pa mora poskrbeti zanje), obogatitje in sistematično urejanje knjižnice ter kontrolira vsak izpit. V dobi štirih let mora uradno in temeljito obiskati bogoslovje ter o napredku poročati obema kongregacijama: za širjenje vere in za katoliško vzgojo.

Trenutno je nad 30 posinovljenih bogoslovij in dejstvo kaže, da je ta proces silno resen. Urbaniana je v tem oziru bolj resna in stroga kot londonska univerza ali Katoliški institut v Parizu. To sem mogoče ugotoviti sam pri obisku in pri pogovorih s svetnimi afriškimi univerzami. To naj povem ne toliko v pohvalo svoje univerze, kot v zagotovilo resnosti, s katero skuša Rim vzdigniti afriški kler.

Navedena rešitev, povezanost bogoslovja z Rimom, brani evidentno lahkomišelnih posegov krajevnih oblasti v njegovo življenje in imovino.

Po današnjih statistikah je v misijonskih deželah 228 malih semenišč z 22.540 semeniščniki, 43 velikih bogoslovij z 3.650 bogoslovci. Kakšno važnost polaga sv. kongregacija za vzgojo afriškega klera, jasno pokaže vsakoletna pomoč. Opus S. Petri Apostoli pošlje afriškim semeniščem 51,79% vse zbirke.

3. Afriško duhovništvo

Ali bo osebnost afriškega duhovnika različna od evropskega? Do neke ločitve bo prišlo, saj že Slovence na prvi videz ločimo od Nemca in Italijana od Amerikanca. Kako daleč pa bo mogla iti ta diferenciacija, o tem bo lahko sodil in določil krajevni episkopat.

Zapadnjaki smo silno širokobesedni in darežljivi z dobrimi naveti. Tudi v tej točki bi radi določevali teže bremen, ki jo še lahko prenese togijski ali nigerijski duhovnik. Kaj hitro pozabimo, da bo sodba njih samih, njihovih škofov več veljala, kot abstraktni tuji naveti.

Danes se je porabilo že precej črnila o možnosti celibata pri afriških duhovnikih. Točke so se dotaknili celo nekateri zelo znani univerzitetni profesorji.

O zadevi velja, vsaj tako se mi zdi, po 34 letni izkušnji in sožitju z duhovniki vse Afrike, odgovor, ki ga je dal leta 1955 apostolski delegat James Knox tistim, ki so oporekali njegovemu poizkusu, da bi čim prej imenoval domače duhovnike na odgovorna mesta in za škofo. Pri oporekanju so mu našteli celo vrsto nepopolnosti domačih duhovnikov in med tem tudi glede celibata. Delegat je odgovoril: „Povejte mi samo en greh domačega duhovnika, ki ga ni že prej napravil beli misijonar!“ Nobeden ni odgovoril. Zgodovina pa je potrdila pravilnost njegovega zaupanja v domači kler, kar pričuje današnje stanje Cerkve v Ugandi, Keniji in Nigeriji. Za osebnega tajnika si je izbral mladega kenijskega duhovnika, ki je bil zvest svojemu poslanstvu, in danes je nairobijski kardinal Mauric Otunga.

Ko so pred leti nekateri zapadni škofje javno dvomili, ali je celibat primeren za Afriko, so domači škofje vprašali, kje je več padcev, pri nas ali v Evropi. Statistika je dala prav afriškemu škofom.

Ko govorimo o afriškem liku duhovnika, bomo pač gledali in motrili, kaj bo o tem razpravljal in odločal afriški episkopat.

4. Afriški episkopat.

Po stari misijonološki metodi je Rim izročil področja raznim redovom, ki so prevzeli odgovornost evangelizacije teritorija; Jezuitom,

frančiškanom, salezijancem, lazaristom in podobno. Ali pa tudi izrecno misijonskim družbam kot Beli očetje, Družba sv. Duha, Božje besede v Nemčiji, itd.

Slovenci nimamo svoje misijonske družbe, zato smo pristopali v druge; k jezuitom (Indija, Zambija), lazaristom (Madagaskar), frančiškanom (Togo), k salezijancem (Kerec), ali pa direktno h kakšnemu domačemu škofu (Baraga)

Po navedeni metodi, je red vodil misijone in med drugim predlagal škofa, ki je bil evidentno belec (oprostite izrazu).

Prehod od tujega škofa do domačina izgleda nekaj logičnega, če ne bi bilo psiholoških težav. Kako težko kmet preda posestvo sinu!

Vojna vihra je prišla energično na pomoč. Kar je bilo pred desetimi leti nemogoče, je že danes nujno potrebno.

Spominjam se, kako se je neki škof pritoževal leta 1952 nad razmerami svoje škofije in prosil kardinala Prefekta Petra Fumasoni-Biondija, naj ga podpre. V prijateljskem pogovoru je kardinal dostavil: „Veste, kaj sem mu odgovoril?: „Prezvisešni, čas je da se posodobite!“ “ V teku dveh let se je odpovedal in njegov naslednik je bil domačin – nadškof, ki je s predsednikom vlade, domačinom, govoril čisto drugače.

Zadnje statistike poročajo, da je v Afriki 10 kardinalov, sami domačini, nad 350 škofov in nadškofov, štiri velike mednarodne škofovske konference in vsek narod ima svojo škofijo, vključno Lesotho z 1 nadškofijo in dvema škofijama.

OB MARČEVIH IDAH V INDIJI

O. JOŽE CUKALE S.J., Indija

Dvajseti marec je bil dan volitev, obenem pa dan blagoslova novega svetega Antona. Emmergencij ali izredno stanje je jelo popuščati in voditelji opozicije so bili drug za drugim izpuščeni iz ječe, razen Jurija Fernandesa, ki je vodil kampanjo iz policijskih zaporov, ker so ga obtožili atentata na ministra za železnice (najbrž po nedolžnem). Indijski volivci so zmerom precej glasni, a to pot je bilo vse tiho. Velike stvari se zares navadno dogajajo na tihem. Ljudje so se že vračali ali pa vrnili z volišč, ko se je tiste Tihe nedelje približal zametnosivi avtomobil s kardinalom in tajnikom. Dvatisoč ljudi je čakalo nanj na križišču. Prehitel sem prve vrste in zaznal z obrazov faranov, da je nadškof že med njimi. Ker je za glavo in pol višji od ostalih, sem ga brž ugledal in pohitel k njemu, da se njegova roka dotakne mojega čela. Bil je vesel take množice in sprejema. Katoličani imajo radi procesije in kardinal ni bil izjema.

Bilo je tiho kot se spodobi v postu, le tam daleč naprej so žuborele flavte in bambusove piščali, zamolkli bobni pa so nam pridvigovali noge. Rožni venec je plaval s svojimi skrivnostmi od otrok do

Vstop škofa posvečevalca v cerkev; na desni naš o. Jože Cukale; za njim v ozadju protestantski pastor.

Sprevod duhovščine h blagoslovitvi Cukalove cerkve; v sredi je viden stavbenik, naš brat Leopold Vidmar S.J. — z dolgo belo brado.

odraslih in kardinal je glasno odgovarjal. Prosili smo pač, naj nam Gospodov Duh napolni novo svetišče. Ganotje se nas je polasčalo ob vsakem koraku, predvsem ko so deželni avtobusi, pomikajoč se počasi, navsezadnje obstali. Tako razpoloženje sem občutil samo še včasih doma v Sloveniji ob procesiji na Veliko soboto popoldne med banderi, petjem in pred Svetim Rešnjim Telesom...

Kardinal Picachy je zavil proti lurški votlini ob dežju rož mladih prvoobhajancev. Eden izmed množice je padel pred njim na kolena in izrazil svoj „pančampranem“ in mu objel noge. Takrat je sonce na vzhodu preplavilo s svojo lučjo lilasto oranžne zidove nove cerkve in silhuete palmovih vej so trepetale ob stebrih. Tiha nedelja je skrivnostno prehajala v Cvetno nedeljo.

Nondito mone Probhuro bhobone —

v Tvoje dvore vstopamo v radosti, Gospod...

smo vsi povzeli za pevci, najbolj seveda otroci, da je grmelo od župnišča do nove gimnazije onstran kanala, ki so jo ob istem času zgradile sestre Ap, Karmela, in se izgubljalo nazaj pod palme. Kardinal je prerezal trak in vstopil. V začudenju je razširil roke, ker pač ni pričakoval, da bi se trio: arhitekt Barnes, p. Cukale in br. Vidmar zedinili za tako bogat načrt in liturgično bogato omišljeno simboliko oltar-

nega dela. Skoraj vsi so se udeležili evharističnega obreda, med njimi precej protestantov in celo nekaj hindov – saj pač ne moreš v trenutku obhajanja kontrolirati in razločevati. Vsak trenutek in vsak človek je pač Njegova last. On že ve, komu se zaupa...

Nadpastir mi je ob obhajilu prišepnil čestitke in voščil mir; pri nagovoru pa se je oddolžil vsem Slovencem v diaspori z zahvalo za cerkev, ki je eden redkih biserov kalkutske nadškofije. H gradbeniku br. Vidmarju pa je pristopil Poderžajev naslednik p. Štefan d.j. in mu stisnil roko s pripombo: prekosili ste celo naš Kalyanpur...

Sobrat in prijatelj s Koroškega, župnik Vinko mi piše: „Imaš vsaj neko zadoščenje ob uspehih, tu pa se zastonj trudimo“... morda je le res, da je naše delo v misijonih lažje, kakor pa duhovnikom doma? Ko sem gledal vesele obraze in odbliske na očeh svojih faranov, sem dobil vtis, da se vseslovenski Vinko ni prav nič zaletel.

Marčeve ide so nam torej prinesle blagoslov, vendar ne brez križa. Večino delavcev pri cerkvi je prišlo iz severnega Biharja. To so utrjeni delavci, pred katerimi se naši razneženi Bengalci lahko skrijejo. Zidar Mohamed Ali je plezal z malto na stolp, pa mu je na vrhu spodrsnilo in prekucnil se je po bambusovih lojtrcah in treščil z glavo na cement. Nezavestnega smo pripeljali v kalkutsko bolnišnico, ko smo še poprej vsi poklekli razen nekristjanov in molili, da ga nam Gospod življenja ohrani, saj je zidal zanj. V bolnišnici je oživel in ostal nekaj tednov pri nas na okrevanju. Tisti delavci, hindujci in muslimani, se še zmerom radi oglašajo pri nas. Drugi teden bomo zanje pripravili dober čaj s piškoti in rašagulo, preden se vrnejo nazaj v Bihar.

Naš kongreganist Štefan jo je tudi skupil. Za Veliko noč je pripravljaval slavolok blizu žic z napetostjo 144.000 voltov. Ker je delal vso noč, se je utrudil in se dotaknil z zelenim bambusom žive žice. Sledil je strašen pok, osmodil in posušil se je bambus, tam pa, kjer je tok stekel skozi Štefanovo telo in kjer ga je tok izpustil, ga je ožgalo. Pa ni padel v nezavest, čeprav bi moral biti mrtav po vseh pravilih električne znanosti. Marija in sveti Anton sta mu stala ob strani in odvzela moč smrtnemu ognju. Danes naš študent že krepko hodi po bolnišnici in bo čez teden ali dva že doma. To je že drugi čudež v naši božjepotni cerkvi. Seveda pa take stvari človeka pretresejo, ko vidiš angela smrti tako blizu plesati svoj smrtni 'rej', pa tudi dvignejo ga, kadar angel življenja zaplívka po svojih toplicah...

Id marčevih se, Cesar, boj, je govoril stari vrač oblastniku, če naj verjamemo Shakespear-ju, potem ko je prvikrat odklonil krono iz rok svojih prijateljev in ko je drugič že obotavljaje majal z glavo, kot da mu je žal, da je odklonil. Čisto nepričakovano je prva žena Indije – Indhira razpisala volitve, ki naj bi ji dale zaupnico, kajti stvari so se pomikale jadrno navzdol. Začelo se je z izrednim stanjem, ki ga je Indhira upravičeno proglasila zaradi prekomernih štrajkov, ki so grozili ubožožati indijsko trgovino, obrt, industrijo, medtem ko se za kmeta že dolgo ni nihče zanimal. Najbolj glasni so seveda bili študentje, za katerimi so stale politične partije; nekaj protestnih shodov pa je bilo

Ob blagoslavljanju nove cerkve. Kardinal prižiiga svečo na začetku maše.
Spodaj pogled v notranjost.

spet upravičenih. Prvi uspeh izrednega stanja se je hitro pokazal. Uradi so bili hitro napolnjeni, poslovanje je prehajalo iz brezbriznosti v vljudnost. Državni vijak pa so po svoje navijali tudi pregoreči visoki uradniki, ki so osvojili Indhiro. Tukaj pa se je končala pot njenih ženskih vrlin in pričela steza njenih ženskih slabosti. Prevzela se je kot Jezabela. Indija je Indhira, so klicali prilizovavci v njeni okolici in njej je neznansko prijalo. Njen sin Sanžaj – je skočil v politično areno. Visoko sodišče v Alahabadu je pred leti razveljavilo volivne glasove njej v prid. A je rajši poslušala svojega ambicioznega sina, naj se ne odpove položaju prvega ministra. Če bi takrat poslušala sodni rek in razpisala volitve, bi si rešila svoj položaj. Tako pa je napravila vtis, da izgrajuje dinastijo Nehrujevo in šla je po Cezarjevi poti... Cerkev je še zmerom ohranila globalno svoje svoboščine, a več duhovnikov je bilo zaprtih po ječah. Indhira je pričela na svojo roko spreminjati ministre po Bengaliji, Orisi in drugod. Politični voditelji drugih strank so prišli pod ključ. Izredno stanje je prizadelo tudi delovanje bančnih ustanov in celo naša cerkev je bila v nevarnosti, da bo ostala nedodelana. Prisilna sterilizacija ni bila nikak bav-bav, pač pa so nezaželele elemente, predvsem pa državne uslužbenke množično tirali v bolnišnice. Da še zdaj nimamo bengalskega škofa, je posledica vmešavanja centralne vlade v Delhiju.

Predsednica je pa slutila, da bo volilni boj hud, vendar je bila gotova svoje zmage. Odšla je na jug – v Keralo – in pričela vabiti škofe, naj volijo zanjo. A Keralci so korajžni ljudje in eden škofov ji je postavil pogoje: volili bomo za Vas, a prvi pogoj je, da pustite Vatikanu proste roke pri nastavljanju škofov, drugi pa: odpravite prisilno in splošno sterilizacijo. Gospa se je spet potopila v svoj značilno ošabni molk. Naš kardinal dr. Picachy d.j. je dvakrat interveniral zaradi sterilizacije in napisal pismo vsem škofom Indije, ki pa škofov „ni doseglo“. – kajti kot predsednik škofovskih konferenc je bila to njegova dolžnost. Od takrat je imel večkrat sitnosti, ko ga je policija prihajala zasliševati z magnetofonskim aparatom. Duhovniki smo pridno govorili ljudem o nevarnosti sterilizacije. Tudi k meni so prišli detektivi z vprašanjem, koliko hindujcev sem lansko leto izpreobrnil? Obšel sem odgovor in jim povedal, da sta se dve katoliški dekletki zaradi revščine vdale in odšle h poroki v Kalighat, v hindujski tempelj. Nato sta policista odkurila.

Še ena zanimiva zgodba, ki sega v lansko leto. Voditeljica K. A. v Thakurpukurju je prišla iz Jalpagurija, – iz hribov proti Assamu –, z obiska pri katehistu, učitelju Pijusu Kerketta, ki je hkrati župan katol. adibasijev. Tisti kraji so tam, kjer se začno čajni nasadi in pomikajo gori v Darjeeling in proti Himalaji. Lucija je prinesla njegovo pismo zame s pritožbo o nasilni sterilizaciji, ki jo podpira tamkajšnja policija. Napisal sem pismo za kardinala in za g. Sama, ki je glavni časnikar pri dnevniku Stateman, a časopisje je imelo že dve leti „nagobčnik“. Pač pa je kardinal odšel v Delhi in bil sprejet pri Indhiri. Tudi M. Terezija je šla dvakrat na pogovor k njej, a sprejem je bil čisto drugačen kot takrat, ko ji je ministrska predsednica pripela na

Nova gimnazija v misijonu o. Cukaleta, ki je bila zgrajena približno istočasno z novo cerkvijo; gradile so jo sestre sv. Ane.

prsi „Padma bhušan“ – visoko odlikovanje za civilne zasluge. H koncu ji je Mati rekla jasne besede: „Madam, sterilizacija bo prinesla deželi prokletstvo“. Indhira ji ni odgovorila. Danes velika gospa privatizira, a indijski vidci napovedujejo, da pregnane kače rade prihajajo nazaj...

Sedanji ministrski predsednik Desai je mož Gandijevega tipa in spreten politik. Ne bo se pridružil nobenemu bloku, nima pa kaj preveč zaupanja v „neopredeljenost“, zato že pripravljajo pribočniki Brežnjeva svoje kovčke za odhod... Rusiji je verjetno odzvonilo.

Pred par dnevi me je razveselil g. Pius Kerketta s svojim obiskom. Blagoslovil sem pred leti njegov zakon z eno naših farank. Zdaj več ne poučuje in ne katehizira, zdaj je Pius poslanec delhijskega parlamenta. Še pred mesecem je sedel v ječi in danes že kroji usodo svojemu ljudstvu. Govorila sva o Prakaš Narayanu, ki leži težko bolan zaradi neprestanih ječ v eni delhijskih bolnišnic, odkoder še zmerom govori svojemu ljudstvu! Nobena vlada ne bo zboljšala stanja Indije, ako ne odpravite korupcije, nihče vam ne more rešiti osebne časti in zagotoviti svobode, če se ne spreobrnete v srcu! Mislim tudi na faro svetega Antona. Ni tako težko graditi cerkve ali šole. Pri Rebuli sem bral, da se božje kraljestvo ne gradi s cementom. Gradi se z Duhom. Pisatelj ima zelo prav. A pristavlja: tudi s cementom in s telesi. Zdaj bo moja glavna skrb napolniti božji hram z molivci, v duhu in resnici.

BUDA Z MODERNIM OBRAZOM

P. VLADIMIR KOS S.J., Tokyó

Trenutno se kakih deset milijonov Japoncev prišteva k militaristično organizirani, in po drugi svetovni vojni udarno dinamični budistični sekti Sónka Gákaj, po naše Družba Učenjakov za Ustvarjanje Vrednot. Pravzaprav gre za organizacijo budističnih laikov, ki izpovedujejo ter delajo propagando za veroizpoved tkzv. budistične ločine Ničiren šó šú, po naše Resnične Ničirenove Vere. Tako se ta ločina hoče razlikovati od drugih skupin, ki se imenujejo le Ničiren šú, po naše Ničirenova Vera ali Veroizpoved. Tridesetletni šigetáda, rojen 1222 kot sin ribniške družine nedaleč od modernega Tokia, je od leta 1253 naprej oznanjeval svoje tolmačenje budističnih svetih knjig, posebno tistih 28 poglavij tkzv. lotosove sutre odnosno eseja; obenem si je nadel novo ime Ničiren. Možno je, da je pri izbiri imena mislil na svoje pre-tolmačenje budističnega izročila, na – po njegovem – edino zveličavno tolmačenje; „níči“ namreč lahko pomeni Japonsko, sonce, luč, belino; „ren-“ je prvi del japonsko izgovorjene kitajske besede rénge, po naše lotos. Ničiren je svojo interpretacijo navezal na kopico udarnih zaključkov in bil zaradi tega dvakrat pregnan in potem pomiloščen; zadnja leta svojega življenja je prebil z vzgojo učencev in s pisanjem esejev. Srčika njegovega učenja je v tem: človek lahko doseže zveličanje, vključno zveličavno razsvetljenje, že na tem svetu, to je, lahko postane drugi buda že na tem svetu, in sicer s pobožnim ponavljanjem teh besed: námu-mjóho-réngé-kjó, po naše: iz srca priznavam čudoviti zakon (ali: nauk načelo, metodo) lotosove sutre. Že pred Ničirenom se je bil na to sutro osredotočil Kitajec Čih-í, čigar budizem je bonc Sáičó leta 805 uvedel in populariziral na Japonskenu, kjer ga še danes izpovedujejo pod imenom Téndaj. Zanimivo je, da se tako Kitajec kot Japonec nanašata na prevod lotosove sutre iz sanskrta iz leta 400, ki izvirnika ne podajata pravilno; kolikor toliko zvesti prevod v kitajščino je bil napravljen šele leta 601, a ni bil nikoli priljubljen. Ničirenski budizem se je razširil med preprostim ljudstvom fevdalne Japonske; kot sin uboge ribniške družine je Ničiren razumel stiske in hrepenenja navadnega človeka in se je s svojim novim naukom posebno obračal nanj. Leta 1900 se je okoli ničirenskega templja Dájseki v mestecu Fúdži-no-míja na podnožju gore Fúdži zbrala tista skupina ničirenskih budistov, ki si je potem 1913 nadela – v skladu s posebnim razumevanjem Ničirenovih naukov – ime Ničiren Són šú. Sedemnajst let pozneje je budistični laik g. Mákgígúči na osnovi tega verovanja ustvaril moderno organizacijo, ki naj pridobi in poveže osnovnošolske učitelje; zvezi je dal ime Sónka Kjóiku Gákaj, po naše: Vzgojna Družba Učenjakov za Ustvarjanje vrednot. Vrgli so ga v ječo, kjer je umrl; tudi njegov naslednik g. Tóda je dočakal konec vojne v ječi; morda zaradi napadalnega pridiganja, da so vse ostale vere – vštevši takrat na Japonskem uradno vero šintoizem – krive in za narod usodno škodljive. Po vojni se je

zveza silno razmahnila, posebno pod svojim tretjim predsednikom g. Dái-sáku Ikéda; tudi z najbolj surovimi metodami je skušala pridobiti kar se da veliko število posebno ubogih in nevednih Japoncev. 1964 je organizirala politično stranko Kómej, po naše Neumazano Vladanje, ki si je pri decembrskih volitvah lani priborila tretje mesto v parlamentu; javna tajna je, da je del uspeha pripisati prav organizaciji Sóka Gák-kaj, ki svojim vernikom politične kandidate takorekoč predpiše. Po vsaj dveh velikih javnih škandalih se je Sóka Gák-kaj nekoliko umirila v svojih metodah; pred leti je celo izjavila, da ne smatra Kómej za svojo politično (frontalno) organizacijo, a Japonci ji ne verjamejo. Tudi po političnem sestanku g. Ikéda z glavnim šefom Japonske Komunistične Stranke ne, dasi je Kómej nastopila proti KPJ pri zgoraj omenjenih volitvah. Trenutna taktika je v tem, da se gibanje Sóka Gák-kaj kaže v skladu z najvišjimi aspiracijami Japonske in človeštva, to je, v skladu s težnjo po miru, kulturi, in takšni tehniki, ki naravno spoštuje. Prav pred lanskimi decembrskimi volitvami je 24. oktobra na 39. občnem zboru gibanja (neke vrste taboru) njen predsednik proglasil (in mu je skupščina „enoglasno“ odobrila) pet bistvenih smeri: 1. biti na strani ljudstva; 2. izvesti tkzv. revolucijo v človeku; 3. dinamično verovati v tkzv. Srednjo pot budizma (ničirenske zvrsti); 4. stremeti za ohranitev miru in pospeševanje kulture; in 5. do smrti braniti svobodo človeškega duha, posebno njegovo načelo o verski svobodi. Teh pet točk se da, seveda konkretno na razne načine podrobneje tolmačiti; g. Ikéda je sam na kongresu podal nekaj teh interpretacij k posameznim geslom. Med drugim je dejal k prvi točki, „da se bo Sóka Gák-kaj borila za zaščito ljudskih mas... Navadni ljudje so se namreč bili oddaljili od ustaljenih oblik budizma, od boncev, ki žive tako zadovoljno po templjih in se brigajo le za pogrebe in spominske dneve za mrtve... „Drugo točko, revolucijo v človeku, imenuje tudi „vero človeka“ (ali pa: vero iz človeka); po njem krščanstvo in druge „Stare absolutistične vere“ (in sploh večina ver do danes) molijo to ali ono absolutno božanstvo, ki se mu človek mora pokoriti tudi do tiste slepote, ki je v preteklosti bila vzrok tkzv. verskim vojnám in preganjanjem; namesto teh ver se dandanes zmeraj bolj uveljavljajo na podoben način znanost, državni aparat in atomsko orožje; Sóka Gák-kaj pa da postavlja človeka v središče življenja in tako skuša vplivati na zgodovino; moč prenovitve življenja da je v človeku samem, ko se preda (ničirensko) budističnim čustvom in dejanjem. Z ozirom na tretjo točko pravi g. Ikéda, da je ničirenski budizem sinteza vseh, posebno evropejsko-krščanskih filozofij, ki prav dandanes kažejo svojo nemoč in da bo Sóka Gák-kaj napela vse moči, da napravi pot budizma „široko in silno cesto“ za Japonce in Nejaponce. Četrta točka pomeni borbo za trajen mir in najvišjo osebno srečo vsakogar, „v čemer je resnična kultura“. Braniti svobodo vere pa pomeni, da bo verni pripadnik organizacije Sóka Gák-kaj raje vse pretrpel, kot da bi izdal odnosno zavrgel svoj (strankarski) budizem. Na koncu svojega programskega govora pravi g. Ikéda, da se njegovo gibanje „bliža stopnji svetovne religije“. Pri tem misli na ZDA in Brazilijo, morda celo na

ta ali oni kraj Evrope, kjer je Sóka Gákkaj našla privržence, najprej med japonskimi izseljenci, pa tudi med Nejaponci, kjer se je predstavila (in se še predstavlja npr. v ZDA) kot krščanska moderna struja. Preč. g. Karl, salezijanec, ki misijonari že nad 30 let na Japonskem, mi je pred kakim poldrugim letom pripovedoval, da so mu doslej pristaši tega gibanja dvakrat ponudili res veliko vsoto, ko bi hotel iti nazaj v svojo (Zahadno) Nemčijo in tam propagirati ničirenski budizem; nanje je napravilo vtis njegovo istočasno znanje nemščine, angleščine in japonščine; in najbrž tudi dejstvo, da izhaja iz stare plemiške družine na Bavarskem. Ker mora vsak član plačati mesečno članarino ne glede na to, ali je bogat ali ubog, je organizacija silno bogata; kot verski zvezi ji ni treba plačati davkov. Japonsko pisane knjige predsednika Ikéda prevajajo v angleščino in knjige tiskajo na elegantnem papirju; večkrat jih razpošiljajo zastoj za propagando. Tudi meni so poslali nekaj teh, čeprav vedo, da sem katoliški duhovnik-misijonar; paslali so mi jih na univerzo...

Pred več kot deset leti sem bral takratno razlago o temeljnih ciljnih tega gibanja, v posebnem učbeniku, ki ga je v ta namen napisal sam g. Ikéda. Še danes se spominjam, da so me njegove borbene besede spomnile na Hitlerja in opis organizacije na komunistične celice. V knjigi je g. Ikéda dolžil krščanstvo in druge vere, da so odgovorni za polom druge svetovne vojne in za bedo japonskega naroda; in obljubil je, da bo prišel čas, ko bo to gibanje bodisi s prijaznimi besedami bodisi s silo spremenilo japonske otoke in po njih ves svet v resničen raj na zemlji.

Upajmo, da so nove programne točke tega novega budizma bile odkritosrčno izrečene; da torej pomenijo spremenjeno mišljenje z ozirom na druge vere. A človek nehote misli na taktiko nacistov, da se poslužijo nemškega državnega aparata v prvih tridesetih letih tega stoletja. Iz srca upam, da me slutnje sličnosti varajo. Da mi ni treba vzkliniti s prerokom Izaijo: „Trpek vpogled v bodočnost mi je bil dan.“ (21, 2.)

Predsednik gibanja Sóka Gákkaj označuje svoje in svojih verovance kot „vero človeka“ brez absolutnih božjih primesi. Ali hoče reči, da je nad vse pobožno ponavljanje magične formule „námu-mjóhó-réngé-kjó“ nekaj, kar ne prestopa narave? Kako je mogoče, da si od nje obeta rešitev kaosa v človeku in družbi? Ne le to, tudi prehod v budistični raj po smrti navaja v tej zvezi kot Ničirenovo oporoko človeštvu. In če se Ničiren pri tem dejansko sklicuje na Budovo avtoriteto – ali ni bil Buda le človek? Človek z izjemnimi lastnostmi, dà, a le človek? Kakor slepci se mi zdijo, ki vidijo druge slepce; od človeka si obetajo odrešenja, na bivanje resničnega Boga pa s svojo pametjo pozabijo. Morda pa se v budističnem verovanju razodeva nagonsko prepričanje, da mora biti nekje nekaj absolutnega?

Bodimo hvaležni za resnico svoje krščanske vere! Hvaležnost izražajmo z željami, molitvijo, žrtvami in drugimi dejanji za širjenje prave vere. In če nas kdo vpraša, na kakšno avtoriteto se v svojem verovanju lahko sklicujemo, pokažimo skoraj dva tisoč let dolgo vrsto

pričevavcev Jezusovega vstajenja od mrtvih. Bog, ki ga z navadno zdravo pametjo lahko odkrijemo, je poslal Svojega Sina, da se Boga oklenemo z vero Vanj, ki je vsakogar izmed nas ljubil in se za vsakogar izmed nas žrtvoval na križu (prim. Pavlove besede Galatejcem: 2, 20) in ki je za nas vstal od mrtvih (prim. Pavlovo pismo rimskim kristjanom: 1,4). V tem je bistvo krščanstva, da se tako izrazim; ne pa „v veri v absolutno odvisnost“ od Boga v zavesti lastne grešnosti, kot sem to oni dan bral v knjigi učenega tokijskega profesorja g. Fúmio Másutáni-ja (na str. 129 njegove Primerjalne študije Budizma in Krščanstva; ker piše pod vplivom protestantskih kristjanov, se mu zdi zavest lastne grešnosti in torej nemoči pred Bogom ne le bistvena poteza krščanstva, marveč celo budizma tkzv. Džódo zvrsti, kjer se človek slepo preda zaupanju v Ámida Búdo.)

SKORAJ KOT NEKOČ MED BAMBUSA ŠEPETOM

Pevce odkrije ob reki Ábe izven nekdanjega vojaškega mesta japonskih diktatorjev (danes pokrajinskega središča Šizuóka) — po izročilu ohranjeno nekdanje mesto ubijanja kristjanov.

Oni dan sem čul: cd jetične kristjane
(skoraj kot некоč: med bambusa šepetom),
da je reka Ábe dolgo krvavela.

„Tam, ob vhodu v hrib,“ z glavó je v tok kazála.
„Tod okrog še zdaj je križa znak preklet.“
Reka pa je v oleandrov gaj blestela.

Šel sem vzdolž ob bregu v peska katedralo.
S sončnega je svečnika se luč delila.
Z vodnih skledic rahel dim je pot ovijal.

Kakšna moč! sem vriskal v žolto sled oltarja.
Ptič je v trsu skušal najti harmonijo —
veste, ni bilo še drugih src glasbil!

VLADIMIR KOS

LITANIJE POD JANUARSKIMI KAMELIJAMI

VLADIMIR KOS

Vse Ti je dano, Jezus, vse premoreš,
a nisi diktator.

Z žarki pomagaš
ročnim kamelijam plota
rasti, rasti
v januarski hlad.

Vse Ti je dano, Jezus, da le hočeš,
a nisi diktator.

Ribice vodiš
v jarku s cesarskim obzidjem,
krog in krog,
da ne vlada glad.

Vse Ti je dano, Jezus, če le hočeš,
a nisi diktator.

Svoje ime si
z znaki podcbe zapisal
v par oči –
srce naj spev rodi.

Vse Ti je dano; vse, če hočeš, moreš.
A nisi diktator.

Veter prižiga
leščerbo v templju večera.
S skrinj bogovom,
dolga noč kaplá.

bele in rožnate kamelije, tkzv. kán-cúbaki ali kamelije za mráz, cveto še dolgo potem ko so druge cvetice mrtve; tudi do 3 metrov visoko drevo se rado naslanja na zidove. — Jarek s cesarskim obzidjem se lahko nanaša na tokijski jarek okrog cesarskega gradu ali pa na ostanke stare cesarske palače v nekdanji prestolnici v Kjóto ali pa v Kamákura. — Skrinje bogovom: tako pred šintoističnimi hrami kot pred budističnimi templji stoje in čakajo na denarne darove; pred njimi skušajo s ploskom dlani ljudje opozoriti bogove nase; a tudi v začetku novega leta se trume obiskovavcev proti večeru razidejo, skrinjice ostanejo tiho same. Vedno večji mrak objame zgradbe. — Kapljanje v zadnjem verzú spominja na vodo, ki curkja pred vhodom v šintoistični hram; in na sveče, ki počasi dogorevajo pred budističnim templjem. — Pesem govori o luči, o rastlinah in živalih in o temi v duhovnih očeh človeka na Japonskem.

KUP NOVIC IZ TAILANDIJE

S. MARIJA FRANČIŠKA NOVAK O.S.U., Tajska

Včeraj smo končali zborovanja privatnih šol v provinciji. Danes je „praznik“, 13. april; siamsko tradicionalno NOVO LETO, ki ga tu na severu še posebno navdušeno praznujejo. Za to priliko se blagoslavlja z oblivanjem z vodo. Sredi največje vročine to kar dobro de, a običaj se je razpasel v pravo razposajenost. Na cesti je vrišč kot o pustu. Mladi tekmujejo, fantje in dekleta, z metanjem vode preko ceste v obraze, obleka je itak vsa premočena, pa tudi na motorje in vozila jo mečejo, kar je precej nevarno. A na ta dan je vse dovoljeno in če hočeš varnost, ostani doma, to velja za vse!

Zanimajo Vas novice iz naše plati sveta, zato posežem malo nazaj v šolsko leto, ki je minulo, in v okoliščine, v katerih smo ga preživeli.

NEGOTOVA BODOČNOST

Do 6. okt. lani je bilo vse v znamenju demokracije, svobode, vse skupine so se potegovale za svoje pravice in se le malo brigale za svoje dolžnosti. Pretiravanj je bilo dosti, tudi precej nevarnih. Desničarji so se predvsem potegovali za tri vrednote: narod, vero (budistično) in kralja. Levičarski ideali so itak povsod znani. Kralj in kraljeva družina pa so ostali priljubljeni in spoštovani (to po pravici zaslužijo) od velike večine in tako, ko so levičarji šli predaleč, je prišlo spet do prelivanja krvi in do udarca 6. okt. lani. Vojaška diktatura se je zavzela za red in mir. Nova vlada je močno proti-komunistična. Mnogo študentov in pripadnikov je šlo pa v gverile. Tako morda le navidez vlada mir. Ogrožen je od zunaj in od znotraj, skoro od vseh strani. Tako opomba g. A. Majcena S.D.B. v decemberski številki Kat. Misijonov, ki sem jo prav z velikim zanimanjem prebrala, ni brez realizma ali samo pesimističen izraz izmučenega misijonarja: „Za Vietnamom bo čez leto ali dve prišel na vrsto Siam.“ Naj le pride na vrsto Siam, da sprejme Resnico, Pravičnost, Mir, medsebojno pomoč in Ljubezen, a ne, ne suženjstvo, sovraštvo, razdor!!! Prosimo te, usliši nas, o Gospod.

POROKA PRESTOLONASLEDNIKA

Za začetek tega leta 1977, budističnega že 2520, je bila vsa dežela v pripravi na poroko 24 let starega prestolonaslednika Vachiralongkorn-a. Naznanilo nas je presenetilo. Prestolonaslednik se je vrnil iz študija in oficirskih vaj v Avstraliji tik pred velikimi dogodki oktobra. Še drugo presenečenje za nas je bilo, da je (bila) zaročenka naša nekdanja učenka 19-letna princezinja Somsawali, ki je tu pred devetimi leti končala peti razred. Potem se je družina z očetom, ki je bil sodnik tu v Chiangmai-u, preselila v Bangkok. Ljubezniva princezinja je prestolonaslednikova sestrična. Že sem omenila, kako je kraljeva družina spoštovana in priljubljena. Da bi narod pokazal svojo naklonjenost in

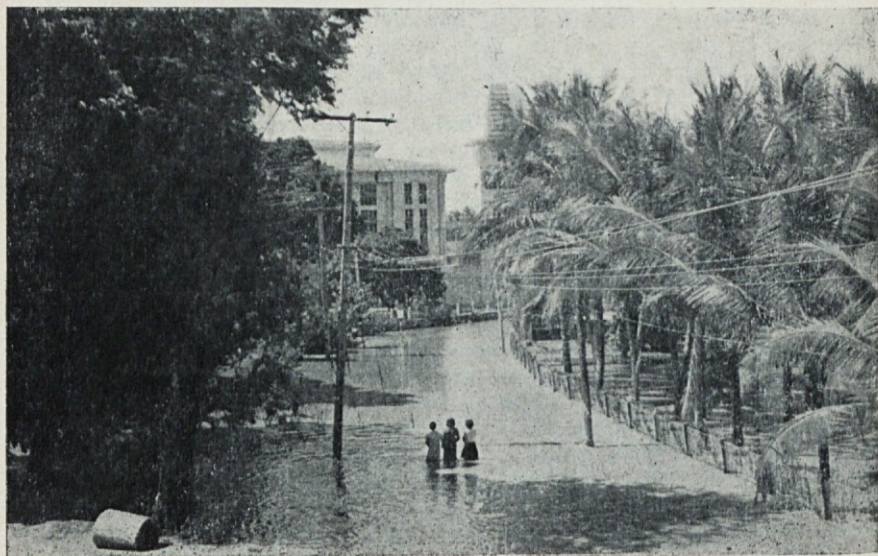
hvaležnost kraljevi družini ob priliki prestolonaslednikove poroke, so namesto drugih darov sklenili zbrati kar največ denarja za zgradbo bolnic na najbolj zapuščenih koncih dežele. Kot navadno, so se Siamci izkazali izredno radodarni.

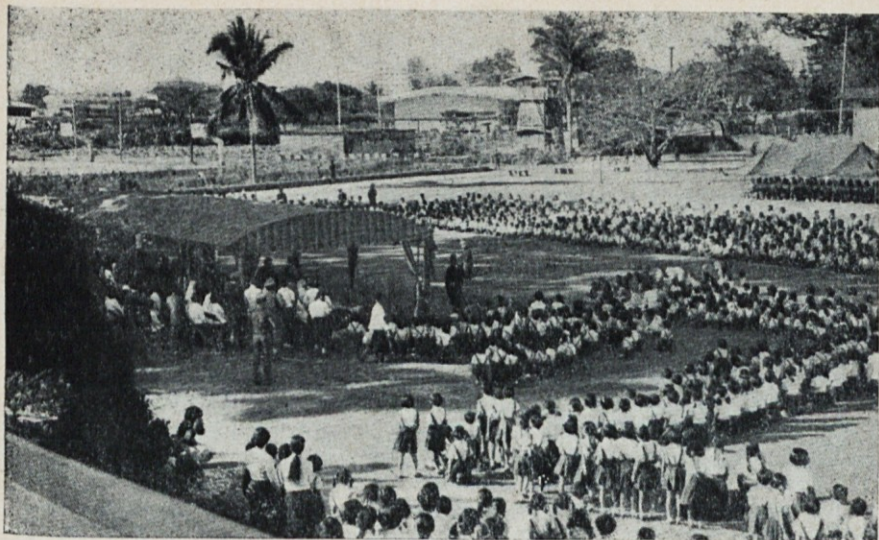
Poroka je bila 3. januarja zjutraj v kraljevi palači v Bangkoku. Po televiziji so se je milijoni udeležili, tudi me. Isto dopoldne je v naši samostanski družini nenadoma umrla holandska Sestra Agnes, o kateri bom nekaj več napisala za Katoliške misijone. (V prih. številki; op. ur.)

VISOKI OBISK

Naše učiteljice, ki so nekoč učile prestolonaslednikovo nevesto, so začele želeti, da bi nas obiskala, saj je prav takrat vsa kraljeva družina prišla za več tednov na obisk v kraljevo palačo visoko gori na Doy Suthep nad Chiangmai-em. Najprej smo mislile, da bo obisk privaten in nenaznanjen. Končno pa je bilo sklenjeno, da bosta prestolonaslednik in njegova nevesta prišla na obisk 2. februarja, na Svečnico, ob pol štirih popoldne. Nemalo priprave, vaj in ponovitev vaj je bilo treba za naše šolarice od najmlajših do največjih, pa tudi za njih učiteljice in nas sestre. Lepo sončno popoldne ob pol treh smo bili že vsi na svojih mestih: vseh 1145 učenk, nekaj nekdanjih učenk, vse učiteljice, sestre in mnogo stražnikov, vojakov in oficirjev. Kmalu po prihodu visokih gostov se je zgodilo nekaj, kar je stražnike vznemirilo. Nekdo je na znotraj majceno odprl naša vrata in notri se je vsula množica iz ceste, nepovabljena, a silno željna videti, kar se je videti dalo. Nemogoče

Chiangmajnska katedrala v ozadju, ob povodnji l. 1975.

Ob sprejemu prestolonaslednika in njegove neveste v zavodu sester uršulink v Chiengmaiu.

Jo je bilo zavrtniti: mladina iz sosednih katoliških šol in mnogo odraslih. Hvala Bogu, vse je šlo v redu: mala prireditvev na trati pred šotorom za goste, malica, kramljanje z novoporočencema. Hvaležna sem bila tudi za ljudestvo s ceste, ki je imelo priliko videti prestolonaslednika malo bolj od blizu, kot je to upalo. Za Siamce to silno veliko pomeni! S princezinjo Somsawali nisem imela prilike govoriti, s prestolonaslednikom sem pa izmenjala nekaj besed in mu po siamsko poklonila dar: sliko njegove soproge, ko je bila naša učenka. Njegove resne globoke oči so napravile name poseben vtis. Tako smo se bale za njegovo varnost in naša bojazen je bila upravičena. Nekaj dni po našem obisku je bil prestolonaslednik v veliki nevarnosti, kateri je pa srečno ušel, hvala Bogu!

IZLET KATEHISTOV MED DOMAČINE

To leto smo imeli veroučni pouk ne več na šoli, marveč skupaj za vso katoliško mladino iz Chiengmai-a in okolice v nedeljo po maši. S tajskim škofom in g. župnikom Mirkotom na čelu smo katehisti in katehistinje razdelili mladino – okrog 300 – v devet skupin, od najmanjših 5-letnih do največjih skoro 20-letnih. Pri teh najstarejših sem imela svoj delež. Pouk je bil po „Christian Community Programme“, ki so ga prinesli katehisti s Filipinov, a treba ga je bilo dobro, skrbno prilagoditi in pripraviti. Sadovi morda niso bili preveč bogati, če jih moremo oceniti od zunaj, in mnogo bo treba izboljšati, vendar nam je g. škof za konec šolskega leta pripravil lepo nagrado: izlet na najvišjo

goro v deželi: Doy Inthanon, 2565 metrov visoko, zahodno od Chien-gmai-a. V nedeljo 27. feb. je to bilo, sredi suhe dobe, a ne mislite, da smo šli po vrveh na vrh! Ko so bili Amerikanci še tu, so zgradili krasno cesto, prav do vrha in tam postavili moderno radar postajo, da varje pred skupnimi sovražniki. Američane so nato odslovili, a te inštalacije so ostale v tajskih rokah. Močno so zavarovane z živo žično mejo in nič jih nismo mogli gledati od blizu. Na povratku smo se na pobočju ustavili ob krasnih slapovih in obiskali katoliško vas primitivnega plemena. Med kolibami so se sprehajali veliki črni prašiči in male črne kokoši. Povabili so nas v eno kolib. V temnem kotu je ležal na umazanih cunjah še mlad mož. Ni bil bolan, vstati pa tudi ni mogel: kadil je opium. Pred tremi leti je v dolini ob povodnji izgubil ženo in vse tri otroke. Vrnil se je k svojim staršem na goro in tolažbo za izgubo išče v sanjah, ki mu jih posreduje mak! Kakšna beda! Menda je Siam za uporabo mamil na prvem mestu!

Sveto mašo smo imeli tisto prvo nedeljo s škofom in dvema misijonarjema v skromni misijonski cerkvi v Chomthong-u ob vznožju gora. Posedli smo po tleh skupaj s peščico domačinov. Večje skupine katoličanov imajo tu samo misijonarji med primitivnimi gorskimi plemeni, tam jih je na tisoče in naraščaja je tudi vedno. Hvaležni smo se tisti večer vrnili v Chiengmai: ta nedeljski verouk nas je misijonarje in misijonarke, domače katehiste in katehistinje še bolj združil, pravzaprav smo bili z g. Mirkom in enim šolskim bratom edini inozemci.

VELIK NAVAL OTROK V NAŠE ŠOLE

Sredi marca smo končali šolsko leto in takoj nato se je začelo vpisovanje, oziroma zavračanje novih učenk, za katere nimamo daleč dosti prostora. Letos je bilo to delo še posebno mučno, ker ne sprejmemo več notranjih učenk. Kako nam jih starši vsiljujejo iz mnogih sosednih provinc, kjer ni dobrih šol in so poti nevarne. Kaj le pridejo starši k nam iskat, če ne to, česar drugod ne upajo dobiti. Tisti zaklad vere, upanja in ljubezni, ki nam ga je izročil Gospod. Da bi ga ne zakopale v zemljo, ampak ga znale uporabiti in tako ljudem pomagati odpreti pot v božje kraljestvo, ali pa jih vsaj pripraviti zanj. O naš lepi misijon!

Na duhovne vaje smo šle v Mater Dei, Bangkok, skupaj s sestrami drugih kongregacij, prav pred Veliko nočjo. Bile so biblične, teološko bogate, pa tudi polne molitve in zbranosti. Vodil jih je pater redemptorist, biblični profesor v Indiji.

PRI KREMACIJI

V noči po koncu duhovnih vaj sem šla z nekaj sestrami iz Mater Dei in Regina Coeli na kremacijo naše nekdanje učenske v Mater Dei, Princezinje Vibhavadi Bangsit. Nekaj nad 50-letno kraljevo osebno tajnico in pomočnico so rdeči ustrelili v helikopterju, ko je nosila pomoč vojakom in ubogim vaščanom v hudo preizkušani južni provinciji Surathani. Princezinja Vibhavadi, nadarjena pisateljica, mati dveh hčera, ki sem jih nekoč učila v Mater Dei, se je ravnala po našem geslu

S katehisti med domačini v chiengmajskih gorah; naša misijonarka je ona v beam.

„Serviam“, „služila bom“. Ko je kraljeva družina pred leti mnogo potovala, je bila Princezinja Vibhavadi vedno njena zvesta, duhovita spremljevalka. Najbolj ljuba med nami ji je bila vedno zdaj že 83-letna irska sestra Gemma. Redno jo je hodila obiskovat in se z njo posvetovat, tudi v zadnjih težkih letih, ko so velika skrb kraljeve družine vedna nasilja in velika beda, ki jih ta povzročajo na vseh koncih dežele, zlasti ob mejah. Princezinja Vibhavadi je bila kralju in kraljici desna roka, ki je nosila pomoč najbolj potrebnim kot spremljevalka kraljeve družine zdaj ne več na sijajnih dvorih, marveč po „medvedovih stezicah“ do bunkarjev in ubožnih kolib. . . Svojo zvestobo je plačala z življenjem, že sredi zadnjega februarja, 17 febr., a kremacija njenih ostankov je bila končno šele v noči 5. marca na Veliki torek. Ob osmih zvečer smo prišle v pagodo Tepsirin, ki je bila že polna črne množice zunaj in znotraj. Nad pozlačenim, krasno razsvetljenim žgalnim paviljonom – templjem se je tiho dvigala velikonočna polna luna. Soprog in hčere pokojne princezinje so nas prišli pozdravit in nato smo sedeli tiho in zbrano polno uro in pričakovali kraljeve družine. Najprej je prišla še skoro mladostna, pa že 75-letna suha kraljica-mati s svojo hčerjo, kraljevo starejšo sestro princezinjo Kalajanei, nato kralj, kraljica, prestolonaslednik, princezinji, njegovi mlajši sestri. Samo prestolonaslednikove mlade soproje Somsawali ni bilo. Mladim novoporočenim ženam po budističnem običaju ni iti na kremacije. Vse je ostalo tiho, zbrano, žalostno. . . Z že priletno francosko sestro, ki si je pred letom in pol zlomila nogo v kolku, sva lezli z drugimi do žgalnega templja, nato gori po strmih stopnicah do električne peči in položili žgalne palčke in cvet na zemeljske ostanke drage princezinje, ki so bili že pepel. Potem počasi spet navzdol in še za uro smo sedeli in tiho

prisostvovali ordinaciji skupine mladih boncev, ki jih je za to priliko ordiniral sam kralj. Moje misli končanih duhovnih vaj in Velikega tedna so se mešale s čustvi te pogrebne tegobe, posledice tragičnih dogodkov, ki se bodo verjetno še ponovili... Tiho, vdano, mirno, skoro brez solz, so upepelili ostanke duhovite princezinje. Umor, smrt, pepel, „blaženi nič“! A ne, nad tem pepelom je žarelo upanje na vstajenje in novo življenje, dasi se mnogi udeleženci morda tega niso zavedali. Še genialni, sivolasi prejšnji ministrski predsednik, ki je stal za korak pred nami sestrami, zdaj kot navaden meščan, morda tega ni slutil, a mi kristjani, se z vero oklepamo tega upanja in z ljubeznijo se ga držimo zase in za druge.

Na Veliki petek zjutraj sva se z 83-letno sestro Gemmo vrnili v Chiangmai. Velika noč je gotovo najlepša na domači fari! Štiri krste smo imeli na velikonočno vigilijo, štiri uslužbenke na fari in na veliki korak jih je pripravil g. župnik Mirko.

SPREMEMBA ŽUPNIKA

Pa tudi tu nas čakajo spremembe. Misijonska polja na obširni Chiangmai-ski škofiji so bela za žetev, zlasti med primitivnimi animističnimi gorskimi plemeni, a delavcev in delavk je premalo. Zato je naš g. škof, ki je pred letom in pol prišel sem iz južne pa na domačih duhovnikih bolj bogate škofije v Ratburi, zaprosil za prostovoljce in prostovoljke, ki bi prišli pomagat na sever. Dva duhovnika bosta menda kmalu prišla in eden bo zavzel mesto Chiangmai-skega župnika. Je namreč dejstvo, da imajo Betharam-ski misijonarji Presvetega Srca posebno karizmo, posebno pot do src preprostih animističnih gorjancev, tudi posebno požrtvovalnost in nesebičnost, ki je domači duhovniki nimajo na razpolago. Tako naš veliki, močni g. Mirko hrepeni po džungli in gorah, kjer je prebil petnajst let svojega mladega misijonskega življenja. Seveda ga bomo tu pogrešali!

Tako je pri nas. Še veliko bi mogla napisati o različnih tečajih in shodih in apostolatu med temi počitnicami; nekaj jih je že za nami, nekaj jih še čaka. Tako bo v drugi polovici aprila „tečaj“ začasnega redovnega življenja za mlada dekleta, ki bodo v naši hišici na gori Suthep živele duhovno in komunitetno življenje podobno našemu, vsaj za teden ali dva. To je budistična praksa za mlade fante, ki skoro vsi postanejo bonci vsaj za par tednov ali tudi dni. Jezuiti so naredili tak poizkus s katoliškimi fanti, me pa z dekleti.

Misijonski prijatelji! Z molitvijo in darovi podprimo lepo delo naših misijonarjev in misijonark! Slomšek je rekel: „Molitev in miloščina sta kakor dve peroti, po katerih leti evangeljski glas po vsej zemlji.“

MALGAŠKA MISIJSKA REVOLUCIJA

JANEZ PUHAN CM, Madagaskar

Na Madagaskarju se gremo revolucionarje. Na Veliki petek zvečer sem z zanimanjem poslušal na malgaškem radiu razmišljanje na temo: Kristus Revolucionar in malgaška revolucija. Ni dovolj spremeniti le strukture, spremeniti je treba človeško srce! Egoizem in napuh sta vzroka mizerije v svetu. Človek mora živeti v tretjem svetu, a res z „majhnimi“, da to verjame in razume... Mi na Madagaskarju se trudimo, da bi poleg čisto materialne podpore, predvsem s „spreobračanjem“ src in mentalitete prispevali k razvoju in napredku. Pred štirinajstimi dnevi smo imeli v Farafangani (sedež naše škofije) posvečenje našega novega škofa. Posvečevalec je bil kardinal Viktor, naš prejšnji škof. Ob množici ljudi in duhovnikov smo občutili in je tudi kardinal v govoru poudaril, da je to lahko samo Kristus, ki zbere in združi toliko ljudi iz različnih plemen in dežel. Pri kosilu je prvi minister (bilo je več ministrov navzočih) dejal med ostalim, da smo kristjani dolžni politično se angažirati, se pravi: boriti se za pravičnejše medčloveške odnose, skratka za resnico. Kristus nam to narekuje. Resnična politika je služba bližnjemu in ne politikantstvo...

No, pa da ne bo moje pismo izgledalo kot kakšni članek za časopis, bom poskušal biti bolj oseben.

Pol leta bo že skoraj, odkar orjem (beri: lopatam) ledino na skrajnem jugu farafanganske škofije. Manambondro, kraj, kjer živim, je precej naseljen, saj „moje“ področje šteje vsaj 30 tisoč ljudi. Živimo vsi od zemlje, se pravi, da smo poljedelci. Da, tudi Mompera (duhovniki) smo „mpamokatra“ (tisti, ki nekaž pridelava s svojimi rokami). Naša malgaška revolucija naj bi bila med ostalim tudi v tem, da se izkopljemo iz materialne revščine. Vsak naj se potruži, da pridelava vsaj toliko, da od lakote ne umre. Delovne sile je pri nas več ko dovolj, zemlja je bogata... Torej na delo! Da bi prispevali vsaj delež k malgaški revoluciji, da bi ljudi vzpodbudili k delu in predvsem, da bi ročnemu delu dali njegovo vrednost (ideal malgaške mladine je postati državni uslužbenec: imete lepe roke in na lahek način prejeti denarce), vse to nas je nagnilo, slovenske misijonarje, da smo šli v rižna polja, v blato, in bomo poskušali pridelati vsaj toliko riža, kolikor ga na leto pojemo. Če bi vsi storili tako, Madagaskar ne bi bil primoran uvažati riž iz Kitajske.

Torej prva novost v mojem načinu življenja je, da se „grem kmeta“. Seveda skušam k temu delu pritegniti kristjane. Ko smo pripravljali riževa polja (z voli pretlačili) in presejali riž, nas je bilo več ko petdeset pri delu, kar je imelo zopet svoj pomen. Videli smo namreč, da se s skupnimi močmi hitro in lažje opravi delo. Čeprav imajo malgaši nešteto pregovorov o slogi, se ta pri skupnem delu prav malo po-

zna. Če ne bo prisile z državne strani, kar močno dvomim, načrtovane zadruge gotovo ne bodo uspele...

Ko sem na riževem polju trosil umetno gnojilo, je bilo med ljudmi veliko modrovanja: eni so rekli, da malgaška zemlja ne prenese te belčeve iznajdbe (umetnega gnojila), drugi, da pokvari okus rižu, itd... Seveda so potem z zanimanjem spremljali rast mojega riža. Tudi sam sem se na tihem bal, če poskus ne bo uspel in jih bom še utrdil v njihovem prepričanju. Pa, hvala Bogu, riž je lep, prekosil je v rasti vse okrog in tako mi mnogi zatrjujejo, da bodo v prihodnji sezoni tudi sami poskusili z gnojili.

Tudi z vrtnarstvom se ukvarjam. Zanimivo je videti, kako se ljudje ustavljajo ob vrtni ograji in gledajo, kaj je zopet pokukalo iz zemlje... Škoda, da ima človek le dve roki in premalo časa.

Da bi bil ljudem čim bliže, je moja hiša, ki je samo ena soba, odprta ljudem ves dan, da se počutijo v njej kot doma. Gotovo, da to ni lahko, saj človek včasih potrebuje kakšen bolj intimen kotiček. Morda še tudi ne veste, da imam kar štirinajst kuharic. Seveda ne kuhajo vse hkrati. Dve po dve kristjanki na dan skrbita za dobro počutje mojega želodca. Riž za zajtrk, riž opoldne in za spremembo še riž zvečer. K rižu pa znajo pripraviti tako dobre ribe, da sedaj že med našimi fanti manambuške ribe slovijo. Prašič je prepovedana žival na našem področju, zato tega mesa ni videti. V pol leta sem dvakrat dobil govedino. Najbolj pogosto meso je kokošje, ki pa je precej trdo (malgaške kure so atletinje – s trdimi mišicami).

Pa da ne bo izgledalo, da se vse moje delo in življenje vrti le okrog teh stvari, naj povem, da je moja največja skrb še vedno, ljudem oznanjati (z besedo in zgledom) Veselo oznanilo. Pri tem smo na mojem področju še na začetkih. Starejši ljudje so tako močno zasidrani v domače običaje in tradicijo, da jim je težko priti do živega. Po drugi strani pa vedo, da krščanstvo ni lahka stvar. Toliko so pošteni, da se rajši ne angažirajo (ne sprejmejo krsta), če vedo, da ne bodo potem v vsakdanjem življenju krstne obljube živeli. Seveda so tudi med odraslimi izjeme. Človek mora imeti izredno mero potrpljenja (zato boste lahko našli v mojem sv. pismu „podobico“: oslička, ki me vsak dan spominja na to, za Madagaskar neobhodno potrebno krepost – potrpljenje). Veliko mladine gre skozi krščanske šole in tako mnogi postanejo kristjani. Žal so v domačem, poganskem okolju precej razdvojeni. Posebno se to opazi, ko so pred življenjsko važnimi odločitvami (poroka, poklic...).

* Naročnike v Argentini opozarjamo, da je bila naročnina I. polletja *
* 400 pesov, drugega pa je 800 pesov. Celoletna naročnina je torej za *
* letošnji letnik 1.200 pesov. Prav lepo se priporočamo za poravnavo! *
* Tiste, ki imajo poravnati kaj za nazaj, prosimo, da nam za vsaki letnik *
* plačajo vsaj 800 pesov. *

MISIJONSKI OPAZOVALEC

Umrla je v Argentini bivša misijonarka med Čulupi Indijanci v Paraguayu šolska sestra Serafina Černe, doma iz Kromberga pri Gorici. V misijone je odšla sredi leta 1935 in tam delovala nad 30 let. Tja so jo povabili Oblati Marije Brezmadežne, ki so tam delovali, skupaj s še drugimi tremi takozvanimi mariborskimi šolskimi sestrami. Dobro se je naučila indijanskega čulupi jezika, da je mogla poučevati v šoli. Sestavila je tudi nekaj abecednik čulupi jezika, ki smo ji ga tudi ilustrirali (Stane Snoj) in tiskali; to je bila prva knjiga v čulupi jeziku. S svojim delovanjem je v veliki meri pripomogla, da so se sprva še večinoma poganski čulupijci pokristjanili in se tudi vključili v ostalo paragvajsko ljudstvo. Dolgo je trpela na boleznih v nogah, še v misijonu; verjetno je tudi radi tega morala pustiti misijonsko polje in oditi na delo v Argentino, kjer imajo njene sestre več postojank za vzgojo mladine, zlasti ženske. Nazadnje je živela v San Lorenzo, kjer je tudi umrla nagle smrti dne 24. maja 1977. Pokojna je bila z vsem srcem misijonarka; imela je blag in miren značaj ter globoko duhovnost. Naj ji bo Veliki Misijonar Kristus Gospod bogat plačnik v večnosti!

Iz Slovenije se nam je spet prijazno oglasila s. **Ksaverija Pirc O.S.U.**, ki je tam na oddihu. Živi pri uršulinkah pri Sv. Duhu blizu škofje Loke, v takozvanem „Ajmanovem gradu“, ki so ga kupile, ko so jim vzeli škofijski grad. Bil je požgan in prava razvalina, a so ga lepo restavrirale. Misijonarka nam opisuje, kako iznajdljivo in blagoslovljeno delujejo tam njene sestre, ki jih je 26, kar lepa samostanska skupnost. Med drugim veliko poučujejo angleščino odrasle, ki so že v službah, a bi si radi še ta jezik osvojili. Tako je tudi s francoščino in nemščino. Celo našo misijonarko so „vpregli“, da daje nekaj ur angleščine. Njeni večeri so pa skoraj vsi oddani za predavanja. Misijonarka pravi: „Paziti moram, da se ne obljubim za isti večer na dve strani. Bilokacija (biti istočasno na dveh krajih, op. ur.) bi mi kar prav prišla. Razveseljivo je, kako se mladi izobraženci zanimajo za naše delo med budisti... Tu ostanem do konca avgusta. V Bangkoku me tudi ne pozabijo, pridno pišejo, da gotovo pridem nazaj.“

Kakor se je pred dvema letoma vršil v Rimu mednarodni misijonski kongres, ki ga je kot generalni tajnik organiziral naš rojak rektor msgr. Maksimilijan Jezernik, tako bo na letos, tudi v oktobru, mednarodni simpozij, po naše bi rekli, tečaj, o vprašanju, kakšna naj bo **današnja formacija misijonarja**. Tudi ta tečaj bo priredila Papeška misijonska univerza „Urbaniana“ in ga pred vsem pripravlja njen tajnik, naš zgoraj imenovani rojak in sodelavec. Naše uredništvo je sedaj prejelo uradno povabilo na ta simpozij. Upati je, da se bodo nekateri misijonski delavci iz domovine ali iz zamejstva mogli udeležiti, ko verjetno že nam od misijonske lista ne bo mogoče iti. O prirreditvi bomo pa skušali čim bolj izčrpno poročati.

Iz Rima smo tudi prejeli povabilo k udeležbi na sorodnem tečaju o **misijonski formaciji sploh**, a s posebnim ozirom na misijonske sodelavce v zaledju, pospeševalce misijonske miselnosti in delavnosti. Udeležujemo se ga lahko osebno ali pa po korespondenci. Te druge možnosti se bomo kajpada poslužili in bomo skušali tudi našim misijonskim sodelavcem posredovati dragocene izsledke o dosedanjem pospeševanju misijonstva, v obliki tozadavnih sestavkov v našem listu, saj česa sistematičnega o tem že dolgo nismo objavili.

PO MISIJONSKEM SVETU

KONGO ni prvič v krvi. Toda svet je pretresla vest: umorjen je bil kardinal Biayenda, nadškof v glavnem mestu Konga (prej francoska kolonija) Brazzaville. Teden prej je bil umorjen predsednik Marien Nguabi, ki je pripadal drugemu rodu kot kardinal Emil Biayenda. Torej je spet prastara afriška tragedija: boj med rodovi, žrtev za žrtev, kri za kri, krvna osveta. Kot si je en rod izbral vidnega predstavnika sovražnega rodu – predsednika države, tako je v nasprotnem rodu še večji predstavnik rodu – kardinal. Vlada je razglasila dvojno narodno žalovanje. In to prav upravičeno. Kardinal je bil posvečen v duhovnika leta 1958, dve leti pred neodvisnostjo Konga. Leta 1971 je bil imenovan za škofa v Brazzaville. Leta 1973 pa ga je papež imenoval za kardinala. Z njim je bilo osem črnskih kardinalov. V svojem običajnem nedeljskem nagovoru iz svoje delavne sobe ga je papež Pavel VI imenoval „odlični apostolski kardinal“. Prav v duhu postnega časa pa je dodal: „Cerkev in njeni najbolj velikodušni sinovi nadaljujejo s tem, da kot Kristus z davkom krvi vrše poslanstvo miru in ljubezni.“ Kot ironijo je dobro pripomniti še to, da je dan prej Kongo navezal diplomatske stike s svetim sedežem.

DOMAČA DUHOVŠČINA je osrednji misijonski problem. Mladim Cerkvam

je treba pomagati na noge. Minil je čas, ko so misijonarji pričakovali pomoč samo iz Evrope in včasih celo mislili, da domačini za duhovniški poklic sploh niso sposobni. S tem je prelomil že Benedikt XV. v svoji okrožnici „Maximum illud“ in posebej Pij XI. ne le s svojo okrožnico in ponovnimi pobudami, ampak predvsem z dejstvom, da je začel posvečati domače škofo. S tem je pokazal, da niso domačini sposobni le za duhovnike, ampak tudi za škofo. Danes ni več problem, da so domačini tudi kardinali. Problem pa je, kako čim hitreje vzgojiti dosti domačih duhovnikov, ki bodo zmožni sprejeti vodstvo mladih Cerkev. Razveseljivo je dejstvo, da število novomašnikov vedno bolj narašča in da se vedno bolj polnijo semenišča v misijonskih deželah. Seveda ne povsod. Samo v razmaku enega leta (od 1974 do 1975) je število pripravnikov za duhovništvo naraslo od 5.700 na 8.650. Številka je visoka sama po sebi. Če pa to številko razdelimo na vsa misijonska področja, postane tako skromna, da lahko vsak začuti, kako težek je ta problem. In vrhu vsega moramo še ugotoviti, da večina teh pripravnikov pripada Indiji, Nigeriji, Ugandi in še nekaterim afriškim državam. Ogromne misijonske pokrajine pa so skoraj brez naraščaja. Ena najtežjih nalog „tujih“ misijonarjev je prav v tem.

HONGKONG IN MACAO sta dve kitajski oazi. In še vedno obstoji upanje, da bosta ti dve koloniji postali izhodišče za bodoči kitajski misijon. V obeh mestih je glavno delo misijonarjev šolstvo. V Macau naprimer polovico otrok hodi v katoliške šole, čeprav je med 300.000 prebivalci katoličanov le 30.000, torej le deset procentov.

ZAIRE je zadnje mesece bil v središču pozornosti. Morda so te nevarnosti razlog, da se je predsednik Mobutu umiril in spet želi imeti dobre odnose s katoliško Cerkvijo. Sicer že to nalaga dolžnost prednosti, da je v Zaire med 24 milijoni prebivalcev skoraj tretjina katoličanov. Šole, ki so bile leta 1974 podržavljene, vlada spet misli vrniti nazaj Cerkvi. Torej se bo spet smel poučevati krščanski nauk, ki je bil pred leti prepovedan. Pretirani nacionalizem in skoraj božje češčenje predsednika je bil glavni razlog, da sta se Cerkev in država razhajali. Odjuga je očitna, toda vprašanje je, kako dolgo bo trajala.

NEMCIJA ima trenutno 5.200 misijonarjev. Večinoma so to redovni, med njimi skoraj tri tisoč duhovnikov, čez dva tisoč redovnic in nekaj nad 700 redovnih bratov. Koliko gmotno Nemčija podpira misijonsko delo, je znano. Ni dvoma, da je v tem nemška katoliška Cerkev danes (vsaj procentuelno) na prvem mestu. Kar je še bolj razveseljivo, je to, da je pri tem v veliki meri udeležena mladina. Vsako leto bolj se zavzema ali za socialno delo v „tretjem svetu“ ali za direktno misijonsko delo: pa naj bo doma v zaledju ali na terenu.

V **JUŽNI AFRIKI** je med katoličani približno isto razmerje med črnimi in belimi, kakršno je v deželi sami. Med 26 milijoni prebivalci je 71,2 % črnih, 16,7 % belih in 9,3 % mešancev. Med

Nova Gvineja je dobila prvega novomašnika iz krajev severne obale škofije Wewak. To je p. Kerubin Dambui, ki ga vidimo v duhovniškem ornatu, pa tudi z znaki pripadnika rodu.

dvema milijonoma katoličanov pa je 70,2 % črnih, 17,9 % belih, 11 % mešancev in 0,9 % Aziatov. Porast katoličanov je zadnja desetletja zelo velik. Leta 1920 so našteali 143.254 katoličanov, leta 1974 pa skoraj dva milijona. Črnici priznavajo, da je Cerkev bila vedno njim naklonjena in se borila proti rasni diskriminaciji. Še danes ima 233 osnovnih šol za črne otroke, kjer poučujejo črni sami. Seveda pa je posebno v velikih mestih napetost med belimi in črnimi vedno večja in ta zunanja in notranja borba sega prav v cerkveno življenje in se čuti med duhovniki in verniki. Težko

Nadžkof Muaca iz Luande je predsednik angolske škofijske konference

vprašanje Južne Afrike in Rodezije je krasen teren za komuniste in se pčlozaja tudi izredno spretno poslužujejo. Zato sta ti dve deželi še posebej potrebni molitve vseh katoličanov.

ANGOLA, ki je zadnji čas ogrožala sosednjo državo Zaire, je še sama vulkansko področje. Dasi je na vladi ena od treh osvobodilnih strank, se ostali dve s tem ne moreta sprijazniti. Dasi Sovjetska zveza in Kuba še vedno podpirata režim in celo izrabljata Angolo kot odskočno desko, da bi pod geslom osvoboditve zavzele še druge afriške dežele, je vendarle Angola sama še vedno tudi iz političnega vidika problematična. Toliko bolj je treba občudovati katoliške škofe in misijonarje, da v tem nevarnem me-težu in v vsakdanji negotovosti za življenje vztrajno delajo, sprejemajo

nove misijonarje iz Evrope in jih va-bijo, naj jih pride čim več, toda mo-rajo biti pripravljeni na revščino, tr-do, nemirno življenje in na vsakdanjo možnost, da jih zadene večja nesreča ali celo smrt. Prav pojav Angole pri-ča, da tudi v zmaterializiranem svetu dvajsetega stoletja še ni izginil pra-stari krščanski idealizem in niti ne pripravljenost na mučeništvo.

ŠKOF FLAMONT je moral zapustiti Rodezijo. Apostolski administrator škofije je njegov sobrat karmeličan Anton Desmond Clark. Papež Pavel VI. je vseskozi podpiral njegovo ju-naško stališče proti rasni diskrimina-ciji. Iz Evrope je škof Lamont potoval v Združene države, kjer je na Notre Dame univerzi obenem s pred-sednikom Jimmy Carterjem prejel častni doktorat. Upanje, da bi se vr-nil nazaj v Rodezijo, je po njegovem mnenju majhno. Škof ima že 66 let, je sicer zdrav, a je zaskrbljen za Cer-kev v Rodeziji in posebej zaskrbljen za misijonarje, ki tam delajo.

13 SMRTNIH ŽRTEV med misijonar-ji v Afriki pretresa svet. Od lanske-ga decembra so bili ubiti škofje, du-hovniki in misijonarji. Med njimi kar-dinal Biayenda. Trije misijonarji so bili ubiti v Rodeziji v nedeljo, 5. de-cembra: škof nemške narodnosti, ita-lijanski misijonar in nemška redov-nica. Prav tako na nedeljo, 6. februa-rja, sta bila ubita dva jezuitska mi-sijonarja, en brat in štiri sestre prav tako v Rodeziji. V to vrsto štejejo tudi ugandskega škofa Janani Luwu-na, ki je bil ubit „v nesreči“. V dvaj-setem stoletju je bil poleg zdaj ubi-tega kardinala ubit samo eden: špan-ski kardinal Solvilla v Zaragozi. Ka-nadski škofje in škofovske konferen-ce mnogih drugih dežel so poslale brzojavke svetemu očetu in izrazile svoje ogorčenje nad vsemi temi umori.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

ŽIVAHNO IN RODOVITNO DELO ODSEKOV MZA

Poroča glavna tajnica Sonja Ferjan, U.S.A.

IZ poročila ge. Lavriša, ki je predsednica MZA v **Clevelandu**:

Na sestanku odseka, ki se ga je udeležilo 12 članov in članic, so napravili „pospravo“ preteklega uspelega „misijskega kosila“ tamkaj. Ga. Vida Švajgerjeva je poročala, kako je prireditev finančno izpadla. Dohodkov je bilo 3.294.44, izdatkov pa 894.28. Čistega dobička za slovenske misijonarje ostane 2.440.16 dolarjev.

Tile so bili dohodki: Kosilo sâmo, 2.155.82 dolarjev; pecivo, rože, ročna dela in maček v žaklju, 544.37 dolarjev; darovi ob kosilu in po kosilu 594.25 dolarjev.

Med izdatki je šlo za meso in podobno 663.42 dol.; dvorana pri Sv. Vidu je stala 200 dol; tiskovine so stale 30.86 dolarjev.

S prireditvijo so bili vsi zadovoljni. Iskreno so se članice odseka zahvalile vsem sodelujočim, pa tudi Bogu, da je naše prizadevanje lepo blagoslovil.

Marija Jeretina poroča iz **Jolijeta**, da je njihov misijonski „Bake Sale“ tudi lepo uspel. Prinesel je skoraj 600 dolarjev čistega. Ljudje radi darujejo za slovenske misijonarje. S tem denarjem, in kar je bilo treba še dodati, so poslale s. Magdaleni Černe v Afriki 400 dol., maryknollcu g. Omahnu v Tanzanijo 150 dol. in Frančiški Flajšman v Paragvaju 150 dolarjev.

Tako gornji clevelandski odsek kot ta jolietki vzdržujeta poleg tega dela za slovenske misijonarje tudi bogoslovce v misijonskih deželah.

Odsek MZA **Chicago**, pa je razposlal več misijonarjem izkupiček misijonskega kosila, ki so ga tam priredili, skoraj 1.000 dolarjev.

Skupinica MZA iz **Gorice**, v Marijini družbi, je dolga leta podpirala domačega bogoslovca v Kenyji, a zdaj sporoča veselo vest: „Dne 4. februarja je za stalno odpotoval v Kenjo, župnija Eldoret, duhovnik Mihael Toror, katerega je naša skupina pomagala vzdrževati v Afriki in kasneje v Rimu, ko je na Propagandini univerzi nadaljeval svoje študije za doktorat. 27. januarja je prišel iz Rima, da se poslovi od prijateljev in dobrotnikov. V slovenski župniji pri sv. Ivanu je somaševal z monsignorjem Močnikom in g. Žbogajem. Zahvalil se je vsem ter prosil, da bi ga še nadalje podpirali z molitvijo, kar bomo iz srca storili. – Rade bi nadaljevale s podporo domačega bogoslovca, zato Vas prosimo, da bi nam novega preskrbeli, če mogoče že za leto 1977.

Sporočam še, da je g. **Karel Wolbang CM**, ki je duhovni vodja Misijske znamkarske akcije, odposlal 9.000 dolarjev za 60 vzdrževalnim domačih bogoslovcev v Ugandi, Kenyji in Ghani.

Letošnji gojenci Misijonskega zavoda v Slovenski vasi v Argentini; spodaj štirje, ki bodo letos zavod zapustili, ker bočo absolvirali; pri obojih Sodja Franc CM, rektor zavoda. Absolventi so od leve na desno: Mehle, Križ, Jan in Adamič.

naši misijonarji pišejo

AFRIKA

Iz kraja Malunge v Rwandi nam piše nova misijonarka s. VIDA GERKMAN, usmiljenka, ki smo jo kratko že v eni prejšnjih številkih predstavili misijonskim prijateljem. Njeno pismo je z dne 1. aprila:

„Jutri se za nekaj dni odpravim na pot in bom imela priliko, da oddam pošto. Na tem misijonskem potu bom imela priliko malo bolj spoznati deželo in ljudi. Naš dispanzer je precej visoko v hribih, pot do nas je zelo slaba in kraj je kupec revščine, kajti zemlja je pusta in prazna. Daleč naokrog ni kake druge zdravstvene pomoči in do prve bolnice je zelo daleč. Zato se k nam zateka množica bolnikov. Tu delamo tri sestre in dela nam kajpada nikdar ne manjka. Sama delujem v takozvanem „centru“. To je neke vrste patronažna služba. Sem pridejo otroci, ki so bolni radi pomanjkanja proteinov, podhranjeni. Staršem se razlaga, zakaj so otroci bolni, potem učimo žene kuhati in pripravljati dobro hrano, pa tudi šivati, čistiti... Delo je prav lepo, čeprav težko.“

Maristovski brat ZDRAVKO KRAVOS, ki deluje v Kamerunu, se nam je koncem marca tudi oglasil iz Ombeše, kjer deluje v njihovi srednji šoli. Vidi se, da je dober opazovalec, ker nam v vsakem pismu prikaže kak nov vidik tamkajšnjega življenja in problemov pokristjanjenja. V zad-

njem pismu se najprej zahvaljuje za poslani dar, potem pa poroča:

„Tukaj v Kamerunu vlada mir, delo in veselje. Tu imajo ljudje radi belce. Nisem še doživel nobenega nasprotovanja.“

Mladina je zdrava na duši in telesu. Seveda se pozna boj med tradicijo in modernizacijo. Modernim idejam črni človek hitro podlega. Denar, denar in denar... Če bo imel denar, bo imel avto, lepe obleke, si bo privoščil

Nova misijonarka, usmiljenka
s. Vida Gerkman.

veseljačenje, žene in dosti otrok. In kaj stori, da družina pride do bolj-šega stanja? Starši pošiljajo svoje otroke v zavod, v šolo, ker brez študija ni nič. V Kamerunu je v katoliških šolah 60 % mladine. Srednje šole so tričetrtinsko v rokah šolskih bratov in sester. V Kamerunu je 25 različnih moških redov in 95 ženskih. Ko sem superiorju očetov Svetega Duha izrazil svoj dvom nad temi številkami, ki mi jih je podal, mi je on dejal: „Je prav zares, dragi Zdravko, tu delujejo vse najpomembnejše družbe sveta.“ Začeli so prihajati nemški misijonarji, sledili so jim Angleži; po vojni so pa vse prevzeli Francozi, se pravi, po prvi svetovni vojni. Danes je pa tu tudi veliko Nizozemcev, in prav nazadnje je prišlo semkaj več redov iz Španije, Italije in Kanade.

Kako se pa torej trudi Cerkev s to mladino? Uči jo moralnega življenja in ji s poukom omogoča napredek in lepo bodočnost, pa potrpi z njo, saj ve, da se vse ne da doseči v nekaj letih. Sedaj črn človek gleda, da ostane črn, da bo delal po črnsko in ne vedno posnemal bele. To je treba zelo imeti pred očmi. Danes je vse drugače kot pred prvo svetovno vojno. Danes vse posluša radio. Črnci vedo, kaj se dogaja v Južni Afriki.

Ta mladina silno stremi po šolskem napredku in si zelo prizadeva za učenje. Imeli smo tu veliko malih in velikih semenišč, a vanje so vstopali predvsem radi olajšanja študija, ne radi poklica. Danes, kot sem o priliki že poročal, so semenišča domala opuščena. Ta študirajoča mladina pa naleti v mestih, kamor bi šla rada študirat, na velike težave: ni stanovanja, ni dela, ni obleke, ni ničesar. V takem položaju so študentke v veliki nevarnosti, hujše jim je kot fantom.

Drugi problem mladine je splav. Saj afrikanska mladina ni neumna, črnka zlepa ne bo naredila splava, ker smatra otroka za božji blagoslov. Pred kratkim so imeli tukaj je pametna in ima dobro srce, zato sestane ali zborovanje člani in članice študentovske Katoliške akcije, J.E.C.-a. Sestali so se iz celega Kameruna in zanimivo jih je bilo poslušati. Analizirali so tudi problem splava. Kaj misli kamerunska mladina o tem. Na splošno so vsi proti, a fantje še bolj kot dekleta. A dekleta so rekla: Vam je lahko, za dekle pa ni tako lepo. Dekleta so naštele vzroke za splave: Ni denarja za vzdrževanje otroka; me bodo odslovili iz šole; če imam otroka, zapravim dobrega ženi-na, bom morala biti poligama; v šoli mi je nerodno, ker se fantje norčujejo; oče otroka noče priznati za svojega; dekletova družina ne mara takega otroka, češ da jih je že preveč... Letos imamo v naši šoli nosečo deklet. Vse tovarišice jo radi tega blagrujejo, češ kako srečna je, da je že noseča, da ima otroka, da bo mama. Fantje pa tega nič ne vpoštevajo.

Letos imamo v deželi veliko sušo. Že štiri mesece ni dežja. Vsi študenti so posušeni. Vodnjaki so suhi, ni več vode. A mi imamo vodo za vse. Vsako jutro se napravi dolga procesija ljudi, ki pridejo ponjo. Držati jih lepo v vrsti ni tako lahko, kljub temu, da imam močan glas. Pa tudi pri nas včasih zmanjka vode, pa ti kdo reče: Hudičevi belec, je že vodo zaprl, kaj si vendar misli? Kaj si mislimo? Da so ljudje preveč nemarni, ker si ne skopljejo vodnjakov...

Meseca junija grem v Slovenijo, kjer ostanem kake tri mesece, potem pa spet nazaj, če Bog tako hoče.

Pa še misijonsko šalo: Strežnik je pri povzdigovanju zvonil na vse krip-

Naš misijonar brat Zdravko Kravos s študentkami pri prostovoljnem delu.

lje. Otrok na maminem hrbtu seveda nič ne vidi, ker je cerkev polna, samo sliši zvonkljanje. Pa vpraša mamo: Mama, ali je danes Jezus s kolesom prišel?"

Medicinska sestra SILVA ŽUŽEK, ki deluje v kraju Berekum v Ghani, nam nekaj časa ni pisala, zdaj se je pa spet oglasila, in sicer koncem meseca aprila:

„Prav zares mi je žal, da se Vam že toliko časa nisem oglasila s pismom. Podnevi ni mogoče radi dela, zvečer imamo sveto mašo, poleg tega skoraj vsak večer kake sestanke ali študije za komuniteto, ponoči pa ne smem v lekarno, da bi tipkala, v sobi pa tudi ne smem ropotati s strojem, ko druge spijo.

Od lanskega avgusta se mi je pisanje pismem in člankov zaustavilo radi raznih vzrokov. Sredi lanskega novembra smo odprli novo porodni-

šnico z 32 posteljami, letos marca pa nov otroški oddelek s 42 posteljami. Tako se nam je delo namnožilo. Gradnja teh dveh objektov sta v celoti omogočila nemška vlada (25 %) in nemška misijonska pomožna organizacija „Misereor“. Seveda, tu so velike težave z gradnjo in organizacijo vsega tega: prometne zveze so slabe in počasne, ni gradbenega materiala, kot bi človek rad. A za otroški oddelek nam še vsega manjka, razen postelj: ni perila, ne omaric, stolov in mizic, tudi stranišča še niso končana, ni še vse pobarvano. Od vas sem prejela ček za 150 dolarjev, od MZA v ZDA pa še veliko večjo vsoto; oboje sem oddala naši sestri ekonominji, ki je rekla, da bodo uporabili za ureditev tega otroškega oddelka.

Danes tudi tu praznujemo „svetovni dan poklicev“ V župnijski cerkvi so imeli nekaj pobožnosti v ta na-

men, danes zjutraj pa zelo lepo sveto mašo, pri kateri je bilo zlasti veliko mladine. Me smo pa tudi imele dobro pripravljeno večerno sveto mašo v ta namen, čez dan pa posebne sestanke za našo družbeno provinco; imamo novo provincijalko, ki je v naši komuniteti. Prihodnji teden se pa začno sestanki za vse sestre naše družbe iz cele Afrike, in sicer v državi Lesotho na jugu, ki je edina od držav v tem času omogočila vstop vsem sestram delegatijam, brez ozira na raso in barvo. Imamo namreč sestre iz raznih narodnosti.“

Iz bivšega Belgijskega Konga, zdaj Zaire, kraja Popokabaka je pisala 3. aprila Kristusova sestra MOJCA KARNIČNIK. Tudi ona se zahvaljuje za poslani ji dar iz sklada KM za vse slovenske misijonarje. Potem pa dodaja:

„S tem denarjem se bo dalo mar-

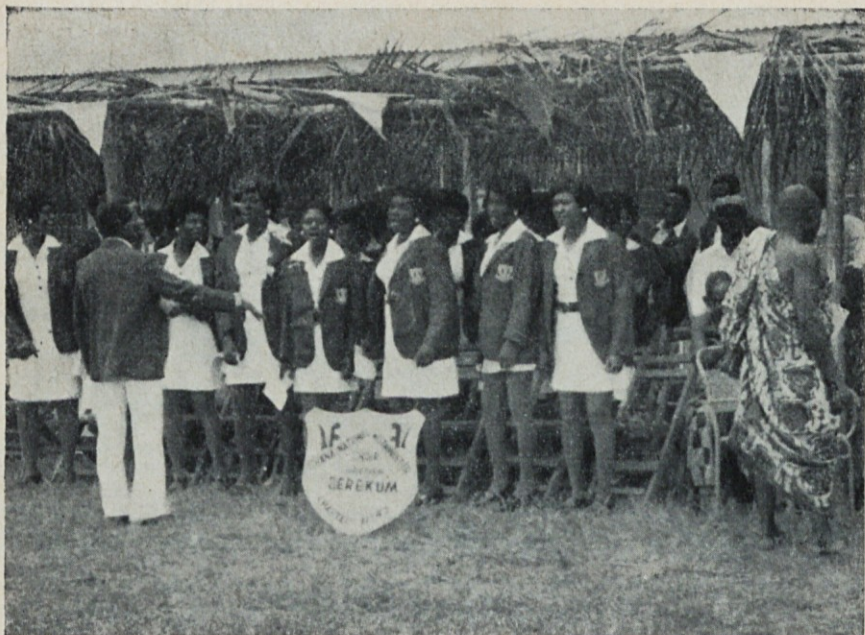
Mladi graduiranci na bolničarski šoli sestreske bolnice v Berekumu v Ghani. Tudi s. Žužek jih je učila.

sikaj dobrega storiti za naš misijon. En del bom hranila za razne nujne primere na naši šoli. Večkrat se namreč zgodi, da mora kakšno dekle prekiniti študij, ker starši ne zmorejo stroškov internata. Če je to sicer dobra učenka, poskrbimo, da ji zaradi denarnih težav ni treba pustiti šole. Denar ji „posodimo“ do takrat, ko bo sama zaslužila. Mnoge na dolg seveda „pozabijo“, so pa tudi primeri, ko je dekle s prvo plačo že prišla poravnat del dolga. Menimo, da je takšen način pomoči, če že ne bolj učinkovit, vsaj bolj vzgojen. Če se denar kar tako da, ostale protestirajo, češ da ni pravično, ker enim pomagamo, drugim pa ne. Na posojilo pa drugače gledajo, v njem ne vidijo darila.

Drugi del denarja bom odstopila sestri, ki se posveča tuberkuloznim bolnikom in podhranjenim otrokom. Od časa do časa gre s svojo ekipo po vaseh, ki so zelo oddaljene od dispanzerjev in kjer ljudje nimajo takorekoč nobene zdravniške pomoči. Pregleda jih, razdeli zdravila (nekaj malega plačajo), z najtežjimi primeri se pa vrne v misijon. Redno ima tako precejšnje število bolnikov TBC in podhranjenih otrok. V njeni oskrbi se v nekaj mesecih popravijo in se okrepljeni vrnejo v svoje vasi. Seveda pa vsi ti za svojo oskrbo ne morejo ničesar prispevati, zato si lahko mislite, kako prav nam pridejo Vaši darovi.

In kaj je drugače pri nas novega? Po skoraj enoletnem pogajanju sta se Cerkev in država sporazumeli, da z novim šolskim letom (1977/78) Cerkev ponovno prevzame vso odgovornost za šolstvo. Šole sicer ostanejo državne, le vodstvo bo v cerkvenih rokah. Ta preobrat nam prizadeva velike skrbi, kajti šolstvo se nahaja v silno klavnem položaju.“

To je pa pevski zbor srednje šole v Berekumu; peli so na otvoritvi nove porodnišnice.

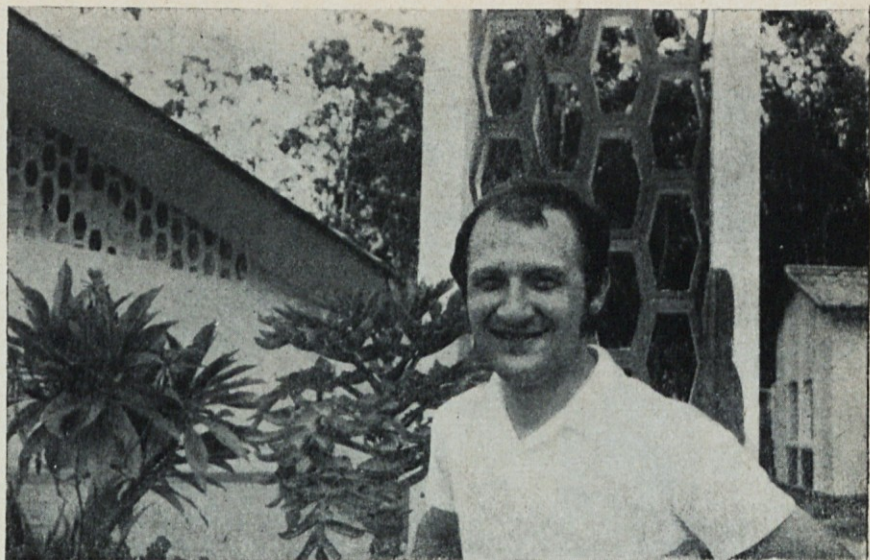
V isti državi Zaire deluje že nad 40 let misijonski brat MARCEL KERŠEVAN CM. On nam sicer zlepa ne piše, imamo pa od časa do časa poročila o njem od njegovega rodnega brata, ki je tudi dolgo vrsto let deloval tamkaj, pa se zdaj nahaja v Belgiji; to je Karel Kerševan CM. On nam v pismu koncem marca o svojem bratu v Zaire tole poroča:

„Poteka leto dni, kar je brat Marcel na novem položaju, kjer tudi ostane, čeprav se mu je pridružil še en brat. Na misijonu so štirje in v njihovi bližini, v sestrski hiši, pet sester usmiljenk, a njihova hiša je zelo zasilna. Naloga misijonarjev je, da sestram postavijo v tem letu trdno stavbo z vsemi najnujpotrebni prostori z elektriko in tekočo vodo (deževnico!). Upajmo, da ne bo spet kmalu prišlo do kakih motenj v deželi, da se

misijonskemu delu ne bodo zopet stavile nove zapreke ob novem, nič dobrega obetajočem položaju. Čombejevi somišljeniki so zopet na delu, z vsemi simpatizerji od blizu in od daleč.“

Iz svojega novega misijona v Lusaki, župnije pri cerkvi sv. Ignacija, nam piše župnik o. JOŽE KOKALJ SJ:

„Pozdravljam Vas iz nove župnije, ki mi je nadomestila župnijo Matero, v kateri sem preživel 10 let. Cerkev sv. Ignacija je v središču Lusake. V njej se zbirajo bolj izobraženi domačini in pa tujci vseh mogočih narodnosti. Dolžnost župnika sem prevzel 9. maja. Čez tri tedne se mi bo pridružil mlad ameriški jezuit in potem bova skupaj okopavala ta del božjega vinograda.

Novi zambijski misijonar o. Miha Drevenšek, minorit. V ozadju pogled na del cerkve, ki jo je bil zgradil o. Kokalj S.J.

Slovo iz Matera je bilo izredno pristrčno. Vse skupine laiškega apostolata so priredile dveurni program s petjem, plesi in prizori.

Odslej bo cerkev sv. Ignacija moj dom, kamor bodo radi prihajali tudi drugi naši misijonarji.“

Nato misijonar navaja posamezne naslove zambijskih misijonarjev, med drugim tudi laične misijonarke, višje medicinske sestre Barbare Rous, ki je bila že pred tremi leti v Zambiji, pa se je šla domov izpopolnjevati v stroki, zdaj, ko je uspešno dovršila višjo tovrstno šolo, je pa prišla nazaj med Zambijce, katerim se želi posvečevati.

Misijonar Kokalj o njej takole tiše: „Barica je prispela teden dni po Veliki noči in že dela v bolnici, ki je 635 km oddaljena od Lusake. Sprejeli so jo kot misijonarko, zato bo potrebna naše pomoči. Zdrava je in dobre volje in vesela, da je spet v Zam-

biji.“ Poda nam pa še neko veselo misijonsko novico: „Stanko Rozman pride v Zambijo septembra.“ To je namreč njegov sobrat, ki je že bil skoraj dve leti v Zambiji, pa je šel potem v Kanado na bogoslovne študije, bil med tem posvečen v duhovnika in zdaj se vrne na misijonsko polje.

BARICA ROUS sama se nam je pa tudi oglasila iz Zambije, in sicer s pismom z dne 11. maja.

„Spet sem prispela v Zambijo.

Študij sem končala lani septembra in sem do Velike noči čakala delovno dovoljenje od zambijskih oblasti. Takoj po Veliki noči sem prišla delat v Zambijo v misijonsko bolnico. To je splošna bolnica, ki jo vodijo irske sestre Srca Jezusovega in Marijinega. A sicer smo tu iz raznih evropskih držav. Zdravniki so trije iz Hollandije.“

"KATOLIŠKI MISIJOINI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., soureja in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga del Centro Misional Baraga", Colón 2544, Remedios de Escalada, prov. Bs. Aires. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1977: V Argentini in sosednjih deželah: Il. polletje 800 pesov. Celoletna: V ZDA in Kanadi: 4 dolarje; v Italiji: 3.500 Lir; v Avstriji 80 šilingov; v Franciji 20 NF; v Angliji 2 funta; v Avstraliji 4 dolarje; v Argentini 1.200 pesov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires,

ZDA: Rev. Charles A. Wolbang CM, 131 Birchmount Road, SCARBOROUGH, Ont., Canada M1N 3J7 — Mr. Rudi Knez, 17826 Brion Ave., Cleveland, O. 44119. Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont.; župnija Marije Brezmadežne: rev. Ivan Jan CM, 739 Brown's Line, Toronto, Ont. M8W 3V7; Za Montreal in Quebec: rev. Jeretina Janez CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P.Q.; za Winnipeg in okolico: rev. Ivan Plazar CM, 95 Macdonald Ave. Winnipeg, Man. H2J 1Z9.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

MISIJOINSKI DAROVI

ZA MISIJOINSKI ZAVOD MISIJOINIŠČA

N. N., Slovenska vas, 10.000; Ciril Markež in Jože Mavrič, Bariloche, 20.000 in 40 kg marmelade; Franc Novak, Río Negro, 4 zaboje jabolk.

ZA MISIJONE

Ga. Fani Jamšek, Bs. Ares, 6.000 pesov; N. N., Ramos Mejía, 4.000 pesov.

SKLAD KM ZA VSE MISIJONARJE

Ciril Bartol, Venezuela, 73 boliv.;

Francija: Pišlar Marija, 100 fr.; N. N., Tuquegneux, 300 frankov.

Argentina (v novih pesih): Slovenci pod Tronadorjem v Barilochah: kazni za neslovensko govorjenje, 10.023 pesov; otroci Slomškove šole v Ramos Mejía, 1.000; Beno Tičar, 2.000; Dolan Jože, 600; Beltram Anton, 200; Jože Mikelj, 1.500.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za o. Tomažina Lovreta v Zambiji, družina Ivan šega v Venezueli, 100 boliviarjev; za o. Jožeta Cukale S.J., Marija Maček v Argentini, 600 pesov; za g. Radota Sušnika na Madagaskarju, Fani Jamšek, 2.000 pesov.

RABLJENE ZNAMKE

Č. g. Ogrin Janez in mama, N. Lisjak, oboji v Argentini; istotako s. Helena Svetlin; šubič, Avstralija.

Registro de Prop. Int. No. 1150563
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612